

Latvijas Nacionālās frontes
LAIKRAKSTS LATVIEŠU NĀCIJAS SIRDSAPZIŅAI

Iznāk kopš 2002. gada 2. maija

WWW.FRONTE.LV



Šajā numurā lasiet!

INTERESE PAR POLITIKU

→ 2. lpp.

GOLODOMORS LATVIJĀ

Saruna ar bijušo Paula Stradiņa slimnīcas
Neiroķirurģiskās nodaļas vadītāju
Artūru Grīslīti

→ 4. lpp.

CĪŅA IR NEIZBĒGAMA!

→ 6. lpp.

SAEIMAS DEPUTĀTU NOZIEDZĪGĀ BEZDARBĪBA

→ 6. lpp.

PATIESĪBAI IR MILZĪGS SPĒKS

Saruna ar Jāni Rožkalnu – Gunāra Astras
cīņu biedru, Triju Zvaigžņu ordeņa lielvirsnieku

→ 7. lpp.



AIZBRAUCOT SVEŠUMĀ

Pa Latgales pelēkiem ceļiem
Iet latvietis, skumjš tam ir prāts.
Uz Rietumiem raugās tas drūmi
Un somu pār pleciem tas nes.

Pār izcirstiem mežiem un pļāvām,
Ar kārkliem kas aizaugt jau sāk,
Tik vārnas vien pārļaižas pāri
Un dažbrīd noķerc tik žēl'.

Pie pelēka ceļmalas krusta
Iedams ceļnieks mirkli vēl stāj.
Ar cerību, lūgšanu tas skaita
Par Māti Latgali, kas jāatstāj.

Tā nu cerības, kas kādreiz bija,
Ka latvietim laime reiz būs.
Bet tie jau bij sapņi un maldi,
Tik sāpes un vilšanos zin.

Ir jāatstāj Dzimtene sava,
Jo laimi nav ļauts atrast šeit.
Tad iešu es svešumā tālu
Ar sapni reiz atgriezties vēl.

V. Liepiņš
Latgalē

VIENOT VAR TIKAI IDEJA

Saruna ar biedrības "Latvietis" Pārstāvju sapulces priekšsēža vietnieku **Leonardu Inkinu**

DDD: Ierosinājums uz-
aicināt jūs uz interviju ir
mūsu lasītājas vēstule, ko
publicējam iepriekšējā laik-
rakstā. Lasītāja aicina lat-
viešus apvienoties un stāties
biedrībā "Latvietis". Bied-
rības programmā teikts:
"Biedrības "Latvietis" mēr-
ķis un uzdevums ir aizstāvēt
latviešu sociālās intereses
un politiskās tiesības un pa-
nākt, lai Latvijā latviešiem
būtu pirmtiesības [...]".
Iespējams, ka daļa laik-
raksta "DDD" lasītāju pat

mēs 20 gadus cīnāmies un
rezultāts ir ar mīnuss zīmi,
tad kaut ko mēs darām ne-
pareizi, – tas ir jāatzīst, jo
vēlamā rezultāta nav.

DDD: Nu, es neteiktu,
ka nav...

L.L.: Kaut kāds jau vien-
mēr ir, protams, protams...

DDD: Kas būtu tad, ja
šīs cīņas – gan jūsu, gan
mūsu – nebūtu?

L.L.: Piekritu, viegli jau
ir runāt par to, kas būtu,
ja būtu, bet pierādīt to mēs
nekādi nevaram. Bet es do-



"Vienošanās ir vajadzīga darbos,
mērķos, uz kuriem iet, bet vienošanās
vienā juridiskā nosaukumā –
tai nav īpaši lielas jēgas."

nezina par jums. Ar ko no-
darbojas biedrība "Latvie-
tis", kādas ir jūsu pašrei-
zējās aktivitātes?

Leonards Inkis: Do-
māju, ja es pilnībā uz šo
jautājumu atbildētu, laik-
rakstā nepietiktu vietas
nekam citam. Atbildi zinu,
taču tā sastāvēs no vai-
rākiem "nē", bet būs ļoti
maz "jā". Tas nozīmē: ja

māju, ka Latvija paliek aiz-
vien krieviskāka, latviešu
skaits paliek mazāks, un
šie ir galvenie, neapstri-
damie rādītāji. Pārējiem
tādas īpašas nozīmes nav.
Kāpēc mēs dibinām fron-
tes, kāpēc mēs dibinām
biedrības – kāpēc mēs to
darām? Vai tāpēc, lai mūs
nofotografētu un pirmajās
rindās ar karogiem laik-

rakstos parādītu, lai mūs
televīzijā pieminētu, vai
arī lai latviešu kļūtu vairāk
un mūsu darbības rezultā-
tā kaut vienam latvietim
kļūtu labāk? Kaut vienam!
Ir ļoti populāri glābt
visu tautu, visu valsti, visu
zemeslodi, visu civilizāciju.
Te arī ir šis mūžīgais jautā-
jums par vienotību. Es ne-
gribu lasītājiem bojāt ga-

rastāvokli, bet esmu slikto
ziņu vēstnesis. Esmu spiets
ilūzijas sagraut ar primitī-
vu, vienkāršu matemātis-
ku aprēķinu – Latvijā ir
kādi 10 tūkstoši latviešu,
kuriem tās lietas, par ko
raksta laikraksts "DDD",
par ko domā biedrība "Lat-
vietis", vispār kaut kādā li-
menī interesē.

Turpinājums 5. lpp.

KLAUSIES MANOS VĀRDOS

Lībiešu Māra

Visos laikos un zemēs
daļa sabiedrības vienmēr
ir dzīvojuši pēc principa
"Katra manta pasaulē
pieder tam, kas prot to
ņemt", daudz neraizējoties
par tādiem "sīkumiem" kā
tiesiskums un taisnīgums,
toties dzelzaini pamatojot
savu rīcību.

Vadoties no šādas no-
stādnes, "Ebreju kopiena"
ir izvēršusi pasākumus par
207 īpašumu atdošanu. Pa-
matojums? Līdz šim žīdi
esot atguvuši tikai daļu no
saviem īpašumiem.

ASV valsts sekretāre Hi-
larija Klintonē 28.jūnijā,
viesodamās Latvijā, nepār-
protami izteica mudināju-
mu atrisināt "jautājumu
par žīdu īpašumu restitū-
ciju". "ASV stingri atbalsta
restitūciju tiem, kuru īpa-
šums tika konfiscēts – vai
nu to izdarīja nacisti vai
komunisti," uzsvēra valsts
sekretāre. Šis jautājums ir
pārrunāts visās tikšanās
reizēs ar Latvijas augstā-
kajām amatpersonām.

1991.gada 30.oktobrī ir
pieņemts likums "Par nam-
īpašumu denacionalizāciju
Latvijas Republikā" un
1992.gada 12. Maijā – li-
kums "Par īpašumu atdo-
šanu reliģiskajām organi-
zācijām". Pamatojoties uz
šiem likumiem, īpašumu
bija iespējams atgūt jeb-
kurai fiziskai vai juridiskai
personai, kura varēja pie-
rādīt savas īpašumtiesības.
Jājautā – kāpēc "Ebreju
kopiena" to nav izdarījusi
savlaicīgi, likumā noteik-
tajā termiņā?

Latvijas likumi nepa-
redz viesnīcu, sporta, kul-
tūras namu, klubu u.c. ko-
munālo objektu atdošanu
kādreizējiem īpašniekiem
– Latvijas pilsoņiem, ne-
atkarīgi no to etniskās iz-
celsmes un reliģiskās pie-
derības. "Ebreju kopiena"
nebūt nav vienīgā, kam ar
to jāsamierinās, bet vienī-
gā, kura atsakās saprast,
ka komunālo objektu at-
došana būtu ļoti sarežģīta
un daudzos gadījumos pat
neiespējama; dokumentāri
tā ir ārkārtīgi grūti pierā-
dāma, turklāt organizāci-

jas, kam tie piederēja, ir
likvidētas un to dalībnie-
ki miruši. Latvijas "Ebre-
ju draudžu un kopienu
padomes" locekļi (skat.:
LA, 03.02.11.) apstiprina
faktu, ka pirms kara Latvi-
jā dzīvoja apmēram 94 500
žīdu. Saskaņā ar Dr. Ro-
berta Rozeta, Yad Vashem
bibliotēkas direktora, no-

derēja Latvijas pilsoņiem.

Kopš 1940.gada Latvi-
jas valsts nepastāvēja, un
Latvijas pilsoņi nevarēja
ietekmēt neko no tās teri-
torijā notiekošā. PSRS
atsavināja īpašumus bez
izņēmuma visiem Latvi-
jas pilsoņiem, arī žīdiem.
Tādā gadījumā vajadzētu
vērsties pie Krievijas varas

"Saskaņā ar likumu viņiem nav
nekādu tiesību uz īpašumu, kas pirms
1940.gada piederēja Latvijas pilsoņiem."

sauktajiem datiem, aptu-
veni 70 000 no viņiem gāja
bojā holokaustā. Šobrīd
Latvija sevi par žīdu tau-
tībai piederīgiem **uzskata**
aptuveni 10 000 cilvēku.
Kā atzīst Latvijas Univer-
sitātes Sociālo un politisko
pētījumu institūta direk-
tors Nils Muižnieks, lielā-
kā daļa no viņiem Latvijā
no PSRS republikām ir ie-
ceļojuši pēc kara. Saskaņā
ar likumu viņiem nav ne-
kādu tiesību uz īpašumu,
kas pirms 1940.gada pie-

struktūrām, kura ir atzi-
nusi PSRS un savu tiesis-
ko pēctecību. Ne visai iz-
protama ir arī LR valdības
nostāja; šis nav gadījums,
kad vietā būtu diplomātija
un izvairīšanās. Izņemot
nu jau demisionējušo ties-
lietu ministru, nevienam
valdības vīram nav bijis
drosmes pasacīt, ka nevar
saņemt to, uz ko nav nedz
juridisku, nedz morālu tie-
sību.

Turpinājums 3. lpp.

PENSIJU LIKUMA GROZĪJUMI

LASĪTĀJAS JAUTĀJUMS

Laikraksta "DDD" redakcija saņēma šādu lasītājas jautājumu:

Pēc lieliem ķīviņiem Saema pieņēmusi grozījumus likumā "Par valsts pensijām", kas nosaka, kad cilvēks var iet pensijā un kāds būs pensijas apmērs. Tracis ap šī likuma grozījumiem bija liels, daudzi sniedza dažādus pieņemto normu skaidrojumus, bet, manuprāt, ne tikai man, bet arī citiem joprojām nav saprotams, kad kurš varēs doties pensijā. Tādēļ vēlos lūgt laikrakstā izskaidrot grozījumu likumā "Par valsts pensijām" būtību.

2015.gada 15.jūlijā man būs sešdesmit. Kad varēšu doties pensijā – vai 2017.gada 16.jūlijā?

Līdz šim bija iespēja priekšlaicīgi pensionēties. Vai tāda pastāv arī šobrīd? Ja šāda iespēja ir, cik procentus no kopējā pensijas apmēra ik mēnesi varēšu saņemt, priekšlaicīgi pensionējoties? Zinu, ka vienu brīdi tie bija 80%, tad 50%. Cik tagad?

ATBILDE LASĪTĀJAI

Droši vien neizpratne par jaunajām likuma normām ir arī citiem mūsu laikraksta lasītājiem, tādēļ atbildi par jauno pensionēšanās kārtību lūdzām sniegt kādreizējam Pensionāru partijas biedram, "Radio Merkurs" raidījuma "Gaismas pils" veidotājam **Jurim Lapinskim**.

Juris Lapinskis: Saņemot laikraksta "DDD" veidotāju lūgumu izskaidrot pensiju likuma grozījumus, nolēmu apmeklēt tuvāko Valsts sociālās apdrošināšanas aģentūras (VSAA) nodaļu, lai iegūtu profesionālu skaidrojumu jaunajām likuma normām. Pirmkārt, mani pārsteidza fakts, ka VSAA darbinieki no šī jautājuma vairākas kā velns no krusta – neko nevarot zināt par tik tālu nākotni, jo viss, lūk, varot pēkšņi mainīties. Es gan saņēmu neoficiālu skaidrojumu jaunajām likuma "Par valsts pensijām" normām.

Vadoties pēc loģikas, ja nekas atkal netiks grozīts pensiju likumā, laikraksta lasītāja varēs doties pensijā nevis 2017.gada 16.jūlijā, bet 2018.gada 16.jūlijā. Kādēļ? Tādēļ, ka, sākot ar 2014.gada 1.jūniju, pensionēšanās vecums ik gadu tiek palielināts par trīs mēnešiem. Tā kā līdz 2017.gada 16.jūlijam ir četri 1.jūniji, tad lasītājas pensionēšanās datums tiek pārcelts par divpadsmit mēnešiem.

Arī šobrīd likums personām, kuru darba stāžs nav mazāks par trīsdesmit gadiem, atļauj priekšlaicīgi pensionēties divus gadus pirms oficiālā pensionēšanās vecuma. Ja, saskaņā ar mūsu iepriekš veiktajiem aprēķiniem, konkrētā lasītāja pensijas vecumu būs sasniegusi 2018.gada 16.jūlijā, tad tiesības priekšlaicīgi pensionēties viņai būs 2016.gada 16.jūlijā.

Kas attiecas uz pensijas apmēru, priekšlaicīgi pensionējoties, tad tas tāpat kā līdz šim ir puse – tāpat piecdesmit procenti no vecuma pensijas. Taču jāņem vērā, ka, priekšlaicīgi pensionējoties, nedrīkst strādāt, jo tad naudas izmaksu valsts pārtrauc.

Vēlos vēlreiz uzsvērt, ka nepretendēju uz vispareizāko likuma normu skaidrojumu, jo oficiālās iestādes izsmelošas un drošas atbildes man nesniedza. Varu tikai ņemt vērā loģiku un veselo saprātu, kas gan bieži vien nespēj rast izskaidrojumu daudziem šajā valstī notiekošajiem haotiskajiem procesiem.



15. jūlijā Juris Lapinskis svinēs 70. dzimšanas dienu. Laikraksta "DDD" veidotāji sirsnīgi sveic Juri Lapinski lielajā jubilejā. Novēlam stipru veselību, izturību un gara nelokāmību latviešu tautas interešu aizstāvībā! Vēlam radošu garu, veidojot "Radio Merkurs" raidījumu "Gaismas pils"!

INTERESE PAR POLITIKU

A.V.Gremze

Runā, ka starp latviešu tautu un valdošo eliti ir izveidojusies milzīga plaisa ar pilnīgi pretējām interesēm. Es teiktu vēl vairāk – ir izveidojusies kaut kāda savdabīga valdošā kasta (kopā ar ierēdņu korpusu), kurai ar latviešu tautu vairs nav nekā kopēja. Varētu pat teikt, ka tā valo-

"Nevar teikt, ka valdošā kasta okupantus sevišķi mīlētu, taču bez tiem viņu pastāvēšana arī nav iedomājama. Bet par to, ka bez latviešiem var iztikt, tiem nav ne mazāko šaubu."

da, kurā tie runā, latviešu tautai nav saprotama. Viņi lieliski saprotas tikai savās kosmopolitiskajās un labi nodrošinātajās ierēdņu aprindās. Tautas satraukums par savu nākotni sakarā ar okupācijas seku nelikvidēšanu, par pieaugošajām piektās kolonnas aktivitātēm režīma ausīm ir tikpat saprotams, it kā tas būtu neandertāliešu valodā izteikts. Ja arī kādu retu reizi izdodas piespiest varas pārstāvjus ieklausīties tautas pamatotajam satraukumā vai brīdinājumos, tad tik tiešām ir ko noklausīties savirknētajā vārdu plūdumā, runas un diplomātijas "meistarībā", pēc kura paliec tikpat gudrs kā bijis – pie tukšiem, izkultiem salmiem.

Šī valdošā kasta dzīvo pilnīgi autonomu dzīvi, balansējot starp Austrumu aziātismu un Rietumu kosmopolitismu ar liberālo "demokrātiju". Latviešu tauta tai ir kā savdabīgi ķīlnieki, kurus iespējams ērti izmantot. Nevar teikt, ka valdošā kasta okupantus sevišķi mīlētu, taču bez tiem viņu pastāvēšana arī nav iedomājama. Bet par to, ka bez latviešiem var iztikt, tiem nav ne mazāko šaubu.

Nupat "DDD" slejās izlasīju Kārļa Šadurska interviju. Visu cieņu Lienes

Apines uzdotajiem jautājumiem, kuri ir patiešām aktuāli, būtiski un tieši, bez aplinkiem, uz kuriem jebkurš apzinīgs latvietis degtin deg nepacietībā sardzirdēt tikpat nepārprotami izsmelošu un skaidru atbildi. Bet, ak, vai, nemaz neceriet! Krēsls, kurā tik ērti iekārtojies "Melns Kārlis", ir tā vērts, lai pēc iespējas ilgāk tas būtu

pants referendumu jautājumu risinot emocionāli, no savu ērtību viedokļa. Vai šī frāze kaut kādi ne atklāj K.Šadurska patieso būtību, proti, kāds esi pats, tādās domās esi par citiem. Kurš vairāk domā par ērtībām: latvietis, kurš iemācījies krievu valodu, lai okupantiem sagādātu ērtības;



vai okupants, kurš demonstratīvi nicina latviešu valodu? Viņaprāt, tādi paši nelieši, kādi ir okupantu melns kā okupantiem (ar ko viņš esot sevišķi lepns). Valsts pārvaldes mehānisms, pēc K.Šadurska domām, neesot bijis gatavs šādam referendumam par valodu. Bet kā var būt gatavs, ja ir pilnīgi kurli pret to, par ko brīdina latviešu tauta! Nebija gatavi pasargāt Abreni un nebūs gatavi arī tad, ja pēc nulles variantā Pilsonības likumā vara Latvijā paries pilnīgā okupantu kontrolē. Jājautā – kad jums labpatiksies būt gataviem? Vai 20 gadi bija par maz, lai visu saliktu pa prioritātēm? Lindermanam, lai uzlīmētu ielu nosaukumus krievu valodā, vajadzēja tikai dažas minūtes, turklāt tā, lai to pat policija nepamanītu! Ej nu pierādi, ka tas bijis viņš.

Ikdienas pilsonis par politiku neinteresējoties. Vai arī tas nav politiku nopelnis, ja tajos, kuri interesējas, nedomā ieklausīties?! Tas jau arī sagrauj šo interesi. Tiem, kuriem par politiku interesēties ir "aizliegts", jau pirms 20 gadiem bija skaidrs, ka okupācijas sekas ir jālikvidē tūlīt un nekavējoties.

Pēc K.Šadurska domām, latvietis tāpat kā oku-

Esot jāpatin filmu atpakaļ, lai saprastu, cik kompromisem bija jāpiekrīt, lai mēs kļūtu par NATO dalībvalsti. Lai nu ko, bet tieši to nu gan mēs katrs esam uz savas ādas izjutuši ne tikai sakarā ar Aliansi, bet arī ar Briseli un Maskavu, un arī tepat ar okupantiem, kuriem nepietiek, ka ēd no viņu rokas, bet vajag vēl pēc iespējas sāpīgāk iekost! Tikai šie kompromisi nu nekādi nav sajūtami no okupantu puses, kā vien nekaunīgi uzbrukumi.

Uz Lienes Apines jautājumu: "Vai jums ne reizes nav ienācis prātā, ka visi,

kuri parakstījās par krievu valodu un kurus jūs saucat vienkārši par vienaldzīgiem mietpilsoņiem, jau ir tā mūsu valsts nedrošība?" Kārlis Šadurskis atbildēja: "Protams, bet ne visi – liela daļa, jā." Tātad, kamēr nebūs visi simtprocentīgi, varam gulēt uz lauriem, bet praktiski pietiek ar vienu Lindermanu, lai visu valsti sagrieztu ar kājām gaisā un visus valsts ierēdņus izdancinātu, izkāšot no valsts kases pēdējos grašus. Bet kam tad domāti nodokļu maksātāji?! Tos, kuri tik ļoti "interesējas par politiku", tādās lietās neuztrauc. Kad Lindermans, kurš nolīcis pamatīgu "kluci" pie parlamenta spikera parādes durvīm, vēl bezkaunīgā kārtā piezvana un pieprasa strēmeli no "Pravdas", tad pārējie kā kucēni uz pakalkājam tam gatavi vēl bikses aizpogāt(!).

Visdīvainākā K.Šadurska atbilde bija uz Lienes Apines jautājumu par dekolonizāciju. Mēs, lūk, nedrīkstam no šiem labklājībā dzīvojošajiem "nabadziņiem" prasīt to, ko viņi negrib zināt – tā diplomātijā neesot pieņemts. Pietiek ar to, ka viņi ļoti labi zina, ka Lukašenko ir "viens briesmonis", kura mugurkaulu nekādi nav iespējams padarīt mīkstāku un pakļaut Briseles diktātam. Krievi Eiropas Savienībai ir tādi ļāgi puīši un meitenes, kuriem nav paveicies ar savu valsti. Un, lai tikai pamēģina kāds to apšaubīt, tad Eiropā no jauna būs jāmūrē malkas plītis! Kas tad ir 61 miljons nonāvēto, ja uz pašiem tas neattiecas – tikai neliela kļūdišanās?!

Protams, to, ko nedrīkstam mēs, ar apbrīnojamo labvēlību drīkst Vizentāls, kuru visi bez kaut kādām ierunām saprot – tā esot pieņemts "demokrātijā". Šādas intervijas "DDD" būtu nepieciešamas ar visiem valsts atbildīgajiem ierēdņiem. Šim nolūkam varētu aizpildīt veselu aviāzi, kas dotu iespēju pamatīgi iepazīt katru iespējamo kandidātu atbildīgām valsts amatam.

KĀ VAR PRASĪT TO, KAS NEPIENĀKAS?!

Nesen autobusu pieturā man izvērtās saruna ar kādu kundzi – baškīrieti. Tā kā šajā pieturā bijām tikai divas, mūsu dialogs ievirzījās tīri interesantā gultnē. Viņa pastāstīja, ka dzīvo Latvijā kopš 1950.gada. Uz manu jautājumu, kā viņa tik perfekti runā latviešu valodā un vai latviešu valoda neliekas grūta, viņa atbildēja: "Mana dzimtā baškīru valoda ir daudz grūtāka. Bet, tā kā es šeit dzīvoju, man arī jāzina šīs valsts valoda. Nesaprotu tos cilvēkus, kuri vēlas šeit dzīvot, pretendēt vēl uz pilsonību(!), neprotot šīs valsts valodu, un vēl pieprasa šajā mazajā valstiņā divvalodību. Tas mani šokē!"

Visa viņas ģimene runājot valsts valodā un visiem esot pilsonības.

Pilnīgi piekritu šai kundzei – visu cieņu viņai! Iesaku okupantiem un viņu atvasēm saprast: *jūs nevarat prasīt to, kas jums nepienākas, ko neesat nopelnījuši. Iemācieties cienīt mūsu tautu, valsti un valodu, pirms prasāt pilso-*

kas viņiem tik ļoti nepatīk. Bet, nodzīvojuši šeit 60–70 gadus un neiemācījušies valsts valodu, prasāt vēl pilsonību?! Kauns, kauns pār visu ģimi!!!

Latvijas varturus aicinu neiztirgot Latvijas zemīti visiem ieklīdeņiem un neizdāļāt viņiem pilsonību. Cieniet taču mūsu Māti Latviju!"

"Latvijas varturus aicinu neiztirgot Latvijas zemīti visiem ieklīdeņiem un neizdāļāt viņiem pilsonību. Cieniet taču mūsu Māti Latviju!"

Būtībā visiem Latvijas okupantiem (krieviem, baltkrieviem, židiem utt.) jādzīvo savā senču zemē pēc saviem likumiem un tikumiem – tur ir viņu mājas, un tur viņi nebūs esot okupantu statusā,

izdāļāt viņiem pilsonību. Cieniet taču mūsu Māti Latviju!

Bet Liepnieka radītais šovs ar Mamikinu (kā saprecināt latviešus ar okupantiem) Pirmajā Baltijas kanālā ir *slima suņa mur-*

gi jeb kangarisma kalngals. Tas tad laikam ietilpst tajā "saliēšanās" (okupantus ar latviešiem) akcijā, kas tika izgudrots, lai nolūgtos okupantus pēc viņu uzriktā referendumā par krievu valodu. Kad paši uzprasījās pēc kofera, tos vēl nolūgties, lai tikai neaizbrauc (!?) – pretīga zemošanās okupantu priekšā! Kauns, kauns, kauns latviešiem!!!

Ja mūsu varturi ir kangarisma paraugs, tad, lūdzu, mīļie tautieši, nebūsim tik glēvi mēs paši, neļausim iznīdēt latviešu tautu, latviešu valodu un latviešu valsti!

Nezaudēsim nācijas pašcieņu!

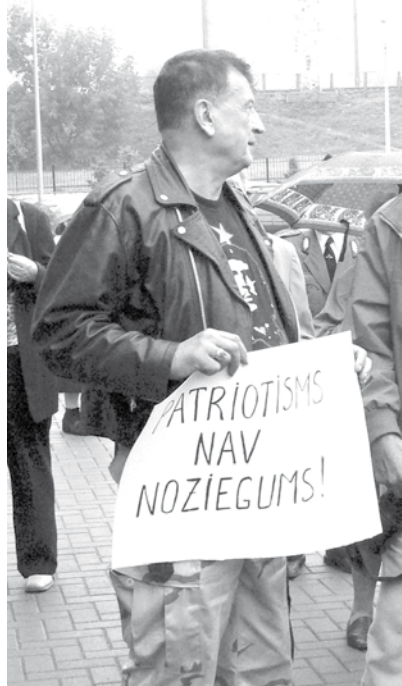
Rozālija
Represētā no Ventspils

ULDIM FREIMANIM AIZEJOT..

Aivars Gedroics

Daugavpilī

Latvju Patriotus ir satrēkusi vēsts par Drosmīgā Cīņtāja **Ulda Freimaņa** pēkšņo nāvi netālu no savas mājas 2012.gada 7.jūlijā. Vai šim notikumam bija dabisks cēlonis, tas nav zināms un diez vai tuvākajā laikā noskaidrosies. Joprojām taču nav



Uldis Freimanis 2006.gada 29.septembrī pie tiesas ēkas Rīgā, Abrenes ielā protestēja pret laikraksta "DDD" veidotāju tiesāšanu.

līdz galam izpētīts arī PSRS laiku Brīvības Cīņtāja **Gunāra Astras** nāves iemesls... Šoreiz neveikšu izmeklēšanu. Freimaņa kunga nāves lietā, lai gan uzskatu, ka kompetentām iestādēm un personām tas noteikti būtu jādara. Ar savu rakstu gribu izteikt pārdomas par šo cilvēku, kuru neklatienē pazinu jau kādus gadus divdesmit, bet klātienē, apmēram, uz pusi mazāk.

Kad 20.gs. 90-to gadu sākumā uzsāku intensīvi lasīt laikrakstus "Pilsonis" ("Pavalstnieks") un "Atmata", lai gūtu izpratni par to, kāpēc it kā neatkarīgā Latvijā latviešu dzīves apstākļi neuzlabojas, bet arvien pasliktinās, tajā bieži vien saskāros ar rakstiem, kuru autori bija **Jānis Freimanis** un **Uldis Freimanis**. Es priecājos par šo kungu atklāto valodu un drosmīgo stāju, sākotnēji pat nezinaudams, ka tie ir tēvs un dēls. Viņu politiskie uzskati lielā mērā

veidoja arī manu pasaules uztveri, kas tajā laikā formulējās un nostiprinājās.

Ar šausmām es lasīju, ka tā sauktās "neatkarīgās Latvijas" drošības iestādes regulāri vajā U.Freimani, viņš tiek arestēts un piekauts, ieslodzīts psihiatriskajā slimnīcā... Šie notikumi minēto kungu nesalauza, viņš savu pārliecību nemainīja un nekautrējās to publiski paust. Viņa tēvs J.Freimanis savukārt neuzskatīja par sarežģītu iesūdzēt tiesā kvēlu nacionālo partizānu un cita veida Latvju Patriotu apkarotāju padomju laika rakstnieki **Egīlu Lukjanski**, kura "peršas" toreiz ar sajūsmu publicēja avīzē "Neatkarīgā cīņa", bet tagad augstā godā tur un pat pēc viņa nāves turpina izdot "Latvijas (Lauku)" Avīze". Pēc vairākus gadus ilgas cīņas J.Freimanis uzvarēja šajā prāvā, un E.Lukjanskim viņam bija jāatvainojas un jāsamaksā sāpju nauda par to, ka bija nosaucis Freimaņa kungu par slepkavu un bandītu. Starp citu, arī tajā pašā

"Neatkarīgajā cīņā" ik pa laikam parādījās kāda Ulda vai Jāņa Freimaņa vēstule, laikam tādējādi tā īpašnieki, bijušie kompartijas funkcionāri Jakubāns un Hānbergs, centās imitēt viedokļus dažādību un domu plurālisma izpausmi savā medijā... Abi šie kungi sākotnēji ļoti ticēja partijai "Tēvzemei un Brīvībai", aģitēja par to balsot, arī ziedoja tai gana ievērojamas naudas summas. 1998.gadā, īsi pirms 7.Saeimas vēlēšanām, ar M.Ruka svētību tika izdota Jāņa Freimaņa dzīves pārdomu grāmata "Dullā veča piezīmes", kurā viņš aktīvi aicināja atbalstīt "Tēvzemi un Brīvību", apgalvojot, ka tikai tā var atrisināt galveno – **dekolonizācijas** – jautājumu Latvijā. To izlasījis, toreiz par "Lauku Avīzi" sauktā preses izdevuma *fi-rers* V.Krustiņš uzrakstīja nīknu apcerējumu – sak, paskatieties, uz ko te aicina mūsu premjera (toreiz

tas bija G.Krasts) partijas atbalstītājs, vai tiešām viņi to arī darīs, kad tiks pie varas, domājiet tauta, vai par tādiem var balsot, viņi taču ieģrudis mūs nelaimē!... Tad nu es pirmoreiz uzrakstīju atbalsta vēstuli J.Freimanim, ko "LA" daļēji publicēja. Tajā es paudu atbalstu J.Freimaņa sludinātajām dekolonizācijas idejām, bet izteicu nopietnas šaubas, vai "T un B" tās realizēs, jo jau toreiz biju sapratis, ka tā ir kļuvusi par karjeristu un pašlabuma meklētāju partijeli, kas gatavi atkāpties no jebkuriem principiem un priekšvēlēšanu solījumiem *siltās vietīņas dēļ*. Savas vēstules kopiju nosūtīju arī J.Freimanim, kura adresi uzzināju no publikācijas laikrakstā.

Tā mēs ieguvām savstarpējus sakarus. Freimanis seniors man piekrita, ka "T un B" ir degradējies, vienlaikus sūkstījās, ka citas (labākas) partijas par šo nav, un labāk esot darboties tajā nekā vispār no cīņas atteikties. Laikam ritot, J.Freimaņa kungs arvien vairāk pārliecinājās par manu vārdu patiesīgumu attiecībā uz *tebeuš-kām*, nereti sūdzējās, ka nespējot dēlu pārliecināt izbeigt atbalstīt šos viltusnacionālus, lai gan, cik man zināms, arī pats līdz sava mūža galam, kurš viņam teju sasniedza 90 gadus, oficiāli no *tēbistiem* neizstājās. Savukārt Uldis Freimanis palika šajā apvienībā līdz pat 2010.gada jūlijam, kad jaunizveidotais "VL + TB" grupējums viņu no tās izslēdza par atceres gājiena organizēšanu 1.jūlijā, tādējādi spilgti parādot savu isto seju un beidzot liekot arī Uldim sākt šo veidojumu nevis atbalstīt, bet kritizēt.

Starp citu, Uldis, būdams vienkāršs cilvēks, kā pats atzina, nerāvās tikt augstos amatos "T un B" spicē, viņš uzticējās Grīnblatam, Straumem, Dobelīm, Krastam u.c. vadoņiem, kuri tādus kā viņš gluži vienkārši izmantoja, apgalvojot, ka cīnītosies par viņu paustajiem ideāliem, bet patiesībā, nīrdzīgi smīnot, viņiem aiz muguras un pat domās netaisoties īstenot nekā no tā, ko šie Patrioti sludināja un pieprasīja. To es centos iestāstīt Uldim gan neoficiāli, gan publiski, un gadījās, ka mēs reizēm arī oponentiem viens otram, rakstot publikācijas avīzei "**Latvietis Latvijā**". Ul-

dis to pieņēma kā faktu un nedusmojās uz mani, galu galā ir taču normāli, ka pat vienas ģimenes locekļiem kādā jautājumā ir dažādi uzskati, viņi par to strīdas, citreiz nonāk pie *konsensusa*, citreiz ne.

Gadiem ritot, mūsu viedokļi arvien tuvinājās, Uldis kļuva vēl drosmīgāks un radikālāks un jau bez *rožainām brillēm* raudzījās uz 4.maija Latviju un režīmu, kas to pārvalda. Pēdējos gados viņš bija kā "dadzis aci" pasaulē un arī Latvijā valdošajiem cionistu-masonu-pederastu mafijas ieliktņiem, drosmīgi tos atmaskoja un cīnījās pret viņiem, vienlaikus ar savu piemēru parādot, kādam ir jābūt īstam Latvietim. Katrā ziņā mūsu varturiem Ulda nāve varētu šķist liels atvieglojums arī tajā gadījumā, ja viņi nav pielikuši savu roku tās realizēšanā...

Ko mums darīt šajā situācijā, kā saglabāt šī Krievnā Latvieša piemiņu? Manuprāt, vislabākais ieguldījums šajā lietā būtu viņa iesāktā darba aktīva turpināšana! **U.Freimaņa iedibinātās publikācijas akcijas 16.martā, 9.maijā, 1.jūlijā, 4.jūlijā nedrīkst apstāties arī turpmāk!** Tas ir visu mūsu, Uldim līdzīgi domājošo latviešu, it īpaši rīdzinieku, pienākums.

Kā G.Astras bērns teica kāds no viņa līdzgaitniekiem: **"Ja Gunāram (un arī Uldim - A.G.) nebūs sekotāju, tad mūsu tauta nav pelnījusi brīvību un eksistenci kā tādu vispār!"** Es ticu un arī ceru, ka Ulda gars no Smalkās Pasauls tāpat mums sniegs uzreiz varbūt nepamanāmu, taču reāli sajūtamu atbalstu! Lai tie, kas varbūt ir pielikuši savu roku pie Ulda aiziešanas no mums, redz, ka tādējādi nekā nav panākts, ka latviešus viņa nāve nav iebiedējusi, bet gan aktivizējusi cīņai par savu nāciju un Tēvzemi Latvijā! Tas būtu mans novēlējums visiem Ulda draugiem un atbalstītājiem, kas, protams, šobrīd sēro. Atcerēsimies, ka mums visiem agrāk vai vēlāk būs jāpamet šī pasaule, bet tautai ir jādzīvo tikai ilgi, kamēr vien pastāv dzīvība uz mūsu Planētas. Un mūsu svēts pienākums ir par to cīnīties un to garantēt!

NĀCIJA PĀRI VISAM!!!

**CĪŅAI UN
UZVARĀI SVEIKS!!!**

KLAUSIES MANOS VĀRDOS

Turpinājums no 1. lpp.

Saskaņā ar "modernajiem politikorektuma" principiem tiek uzskatīts par nepiedienīgu pieminēt masu represijas bojā gājušos tuviniekus, godināt savas tautas varoņus, zināt savas tautas un valsts vēsturi, gribēt savā zemē dzīvot saskaņā ar savu dzīvesziņu un ikdienā varēt iztikt vienīgi ar savu valodu. Tā esot "nevajadzīga rakņāšanās pagātnē, bāreņa kompleks, tieksme dzīvot uz citu rēķina un apspiest citas tautas". Cilvēkiem, kuri piedalās 14.jūnijā, 16. vai 25.marta pasākumos, pauž vēlmi par Latvijas valsts vēstures mācīšanu skolās un latviešu valodu kā vienīgo valodu valsts finansētajās mācību iestādēs, jāreķinās, ka daudzi pārmetīs viņiem šādas aplamas tendences. Taču, kā rāda 9.maija *burzīni* Pārdaugavā un

pēdējo nedēļu notikumi, pārmetēji nebūt nevairās no 90-70 gadu senu notikumu aktualizēšanas, ja tā ir materiāli izdevīga. Tas atgādina *svētdienas kristiešu* principu "Klausies uz maniem vārdiem, neskaties manos darbos!"

Vai šī nostāja veicina saskaņu sabiedrībā un dara godu cilvēkiem, kuri pēc tās dzīvo?

//

...nevienam valdības vīram nav bijis drosmes pasacīt, ka nevar saņemt to, uz ko nav nedz juridisku, nedz morālu tiesību."



VĒSTULES

"OTRĀ BEZGALĪBA"

Okupācija. Bija! Nebija! Nebija? Bija! Nu, protams, okupantiem nebija, jo viņi taču sevi pasludināja par "atbrīvotājiem"! Visai civilizētājam pasaulei, arī mums pašiem tā bija okupācija! Šī strīdēšanās jau sāk izskatīties smieklīga – kā tādi skolas puīšļi. Kā tikai kāds šovinists vai cionists iepikstas ar šā **fakta** noliegšanu, tā mēs cenšamies skaidrot un pierādīt jau sen pierādīto **faktu par okupāciju**.

Eiropā par holokausta noliegšanu draud cietums; pie mums ne tikai par **okupācijas fakta** noliegšanu, bet pat par atklātiem draudiem iznīcināt šo valsti un latviešu tautu nedraud nekā. Mūsu glēvā valdošā kliķe tēlo "demokrātiju" un ļauj šiem Latvijas ienaidniekiem nesodīti darīt savus melnos darbus. Ierosinu sodīt šos svešzemju naidīgos darboņus ar izraidīšanu no Latvijas uz visiem laikiem! Kamdēļ viņus barot mūsu cietumos uz mūsu nabadzīgās tautas rēķina?! Bet mūsu pašmāju nodevēji saņems visu pēc nopelniem.

Vērojot pēdējā laikā Latvijā notiekošo, nāk prātā kāda asprāša ironiski trāpīgā prātula – proti, pasaules zinātnieku, zvaigžņu pētnieku jaunais atklājums vēsta, ka bez Visuma vēl atklājies otrs fenomens, vēl viena bezgalība... un tā esot cilvēku stulbums (it sevišķi lielākā daļā latviešu). Uz to, ka tā patiešām ir, norāda tas, kā mūsu t.s. vadība reaģē uz šovinistu, cionistu aktivitātēm Latvijā. Nekā nereaģē! Kaut ko murmina par it kā šeit esošo "demokrātiju", it kā par kaut kādām "cilvēktie-

sībām", "toleranci" utt., u.tj.p., bet par **tautu tiesībām** ne vārda.

"Latvijas Avīzē" publicētie V.Vitola un G.Andrejeva trauksmes signāli (lai gan pieticīgi, bet tomēr kaut kādi priekšlikumi attiecībā uz Latvijas **ienaidnieku** provokatīvajām rīcībām) izraisīja šoku mūsu valdošās kliķes un viņu pakalpiņu rindās. "Otrā Bezgalība" atklājās visā pilnībā! O.Kalniņa kungs bija satraucies ne pa jokam. Nedrīkst taču izraidīt Latvijai "lojālo" paraugcīvēku! Vienīgais grēks šim tipam esot tas, ka viņš aizstāv "savas tiesības" runāt okupantu mēlē. Nedrīkst mazas tautas (it sevišķi latvieši) "lēkt uz ecēsām" – lielie var sadusmoties! Varbūt O.Kalniņprāt, okupantiem vajadzētu sākt šaut vai spridzināt – tad būtu īstais laiks kaut ko jēdzīgāku pasākt?!

Izbrīnu izraisa arī tas, ka mūsu pašu "latviskie latvieši" par galveno kritēriju šai okupantu varzai uzskata latviešu valodas zināšanas. Beidziet, kungi, aloties! Cik daudzi no viņiem pārvalda latviešu valodu visai labā kvalitātē, bet kā ar to lojalitāti? Tā viņu lojalitāte vērsta uz Kremļa zvaigzni, tāpēc **nekas cits neatliek kā vien DDD!**

Sāciet, kungi, domāt, domāt un padomāt! Okupants ir un paliek okupants, lai arī kādā mēlē tas runātu!!!

Ak, Dievs, kā gan mēs paši sev esam uzgrūduši uz kakla šo bezmugurkaulnieku "Otro Bezgalību"?! Šo alkatīgo, varaskāro valdošo kliķi!

Dievs, atpestī mūs no viņiem!

Georgs Z.

PERVERSIJAS UZBRŪK LATVIJAI

Lai Latvijas valstī iznīcinātu tikumību, palīgā steidz pat ASV prezidents un vēstniece Latvijā. ASV atļauj "laulāties" tēviņam ar tēviņu, mātītei ar mātīti, ar to pašu sniedzot atbalstu Antikristam un Sātana kalpiem, nostājoties pret Dieva dotajiem Dabas likumiem. Būtibā tas ir iesākums cilvēces bojāejai – "kuls tikai mēslus", bet pēcnācēju nebūs.

Televīzijas "Sastrēgumstundā" sveštautieši – lesbiete Cihanoviča un pediņš (gejs) Bogomazovs – aizstāvēja un slavēja perversijas. Pēdējais lielījās ar "cēlumu" sirdī, ka, lūk, viņa frizētavā "puccējas" Latvijas Valsts prezidenta Bērziņa sieva...

Arī žīdu sinagoga klusē un neatbalsta kārtīgu ģimenes (vīrietis ar sievieti) dzīvi. Žīdu Soross sponsorē izvīrušos gejus un lesbietes, atbalstot *praida* gājienus Rīgas ielās.

Jau "Mini Miss" konkursi televīzijā un uz lielskatuvēm bija vērsti uz pedofiliju, ko atklāti izmantoja itāļu "mākslinieki", un šajā laikā tika ielikti "Mozaikas" *praida* pamati. "Latvijas ceļš" un "Tautas partija" (Sončiks, Birkavs, Šķēle) neko "neredzēja"...

Lai gūtu panākumus karjerā (modes un t.s. mākslas industrijā, ekonomikā, politikā, pat tieslietās), Latvijā pastāv slēptā prostitūcija. Šajās sfērās homoseksuālisms ir plaši izplatīts – to apstiprina pederasta Bogomazova un lesbietes ("psiholoģes") Cihanovičas panākumi. Zināms, ka pederastija plaši zēl arī Latvijas cietumos, it īpaši Cēsu nepilngadīgajā kolonijā. Lielākais procents pederastu ieslodzījuma vietās ir krievvalodīgie – aktīvie un pasīvie geji.

Latvijas prezidents Bērziņš nav iedzīlīnājies šajā traģēdijā, ja atļauj sievai iet frizētēs uz geju-lesbiešu firmu, tādējādi finansiāli atbalstot dažādas seksuālās novirzes (perversijas).

Vai tiešām Latvijai atdosim pediņiem un lesbietēm?

Mikēlis

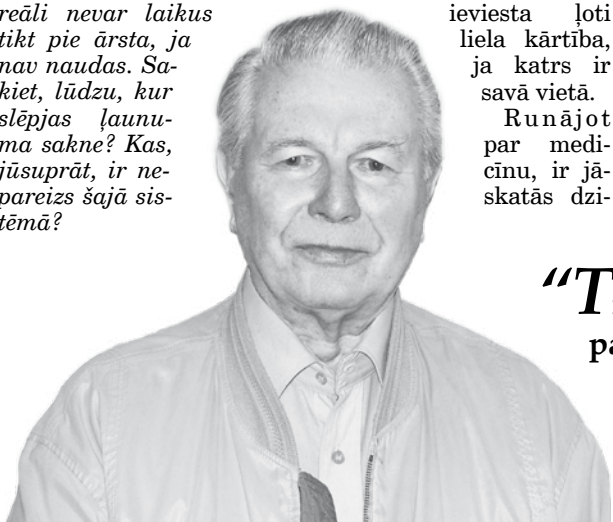
GOLODOMORS LATVIJĀ

Saruna ar bijušo Paula Stradiņa slimnīcas Neuroķirurgiskās nodaļas vadītāju Artūru Grīslīti

Turpinājums no iepriekšējā numura

NEVAR LIKT ĀZI PAR DĀRZNIEKU!

DDD: Medicīnas nozare savā būtībā ir ļoti humāna – tiek dots Hipokrāta zvērests, visa pamatā ir rūpes par cilvēka dzīvību un veselību, taču, vērojot veselības aprūpi notiekošo, liekas, virzība patiesībā ir pilnīgi uz pretējo pusi, tas ir, uz to, lai padarītu medicīnas pakalpojumus maksimāli nepieejamus. Cilvēks reāli nevar laikus tikt pie ārsta, ja nav naudas. Sakiet, lūdzu, kur slēpjas ļaunuma sakne? Kas, jūsuprāt, ir nepareizs šajā sistēmā?



Artūrs Grīslītis: Ja runājam par nepareizībām – tās mēs varam atrast katrā lietā, vietā un procesā. Jāsāk būtu ar to, ka jāorganizē pareiza atlase. Tas nozīmē, ka speciālām komisijām, speciālistiem, psihologiem jāizvērtē, kurš var un kurš nevar strādāt par ārstu. Kurš katrs to nespēj, tāpat kā kurš katrs nevar strādāt par tiesnesi, par skolotāju, par policistu. Tātad jāsak ar atlasu,

bet pašreizējā sabiedrības attīstības līmenī gandrīz nekur tās nav. Par to jau gan runā, ka vajadzētu...

DDD: Kurš tad atlasīs? Jau tagad notiek atlase, taču ne sabiedrības interesēs...

A.G.: Jā, vecāki mēģina atlasīt pēc savas izpratnes līmeņa, viens otrs skolotājs arī mēģina, jāpiemin vēl ģimenes tradīcijas un tamlīdzīgi... Bet, lai kā arī būtu, lai kā to darītu, ar to būtu jāsak. Tāpat arī valsts vīrus, diplomātus un citus darbiniekus ir rūpīgi jāatlasa. Tā tiek

ieviesta ļoti liela kārtība, ja katrs ir savā vietā.

Runājot par medicīnu, ir jāskatās dzi-

cesā ieņem, es teiktu, pat pirmo vietu. Kaut gan ne mazāka nozīme ir arī tam, ka tiek realizēts golodomora paveids – tiek radīti apstākļi, lai cilvēks Latvijā nevarētu eksistēt, lai nebūtu darbs, respektīvi, lai nebūtu ko ēst. Tikai šis golodomors šodien tiek organizēts smalkākā veidā. Tas ir viens no cēloņiem, kādēļ tauta izmirst.

SLIMNIEKAM ATLIEK VIEN SANTĪMI

DDD: Tādā gadījumā es nesaprotu valdību, jo tā zāgē zaru, uz kura pati sēž. Mēs klausāmies – medicīnai piešķir desmit miljonus, tam desmit miljonus, tam vēl desmit... Kur šī

“Tie cilvēki, kas valda pašreizējā sistēmā (ne tikai pie mums, bet visur pasaulē), ir ar degradētu apziņu.”

nauda paliek?

Artūrs Grīslītis: Jāiet atkal dziļāk. Sāksim ar to, ka vispār naudu piešķir par maz. Taču lielākā problēma ir piešķirtās naudas sadale. Medicīna nesastāv tikai no medicīnas darbiniekiem, bet arī no lēruma ierēdņiem, kuru skaits ir iestādījumu (biroji, aģentūras – tādas, šitādas) skaits ir fantastiski pieaudzis, radot darbavietas, kas prasa kabinetus, pat jaunas ēkas.

Vārdu sakot, ap medicīnu ar šo nabadzīgo naudiņu apaug parazītslānis, un tas šo naudiņu sāk dalīt. Tādā veidā daļa naudas, kas aiziet tieši slimnieku ārstēšanai, arī netiek pareizi sadalīta. Dalītājiem ir jābūt cilvēkiem, kas nesastāv klubā 2K (Jēdziena “klubs 2K” skaidrojumu lasiet intervijas pirmajā daļā, kas publicēta iepriekšējā numurā – red.piez.). Dalītājiem ne tikai jāsaprot, kas jā dara, bet tas arī reāli ir jāizdara.

Nepietiek ar to, ka mēs izmēģinām dažādu profesiju cilvēkus veselības ministra postenī. Līdz šim medicīna ir bijusi nozare, kurā visvairāk mainījušies ministri, un pašlaik mums jau ir divdesmit astotais ministrs – varat iedomāties šo haosu! Personīgo interešu apmierināšanai tiek mainīti galvenie ārsti, slimnīcu padomes... Pēdējais spilgtākais piemērs ir Stradiņa slimnīca, kur padomē galvenais ārsts ir ielikts tāds, kurš atkal izpildīs Stradiņa Universitātes vadību: pakļaut slimnīcu Universitātei...

DDD: Iznāk, ka tiek savīti tādi pavedieni, lai cilvēks nesaprastu, kur šī nauda paliek – kurš to paņem, bet beigās visi ir balti un pūkaini?

A.G.: Medicīna klajā veidā ir pārtaisīta par biznesu, bet organizatoriskajā vadībā – pagaidām organizatoriskā, bet daļēji arī medicīnas praktiskajā jomā – nonāk organizētā noziedzība.

DDD: Būtībā jāatzīst, ka tur strādā slepkavas, kuri skaidri zina, ka viņu rīcība izraisīs tādas sekas, ka cilvēki nomirs. Tie taču ir slepkavas!

A.G.: Nu, tie ir tie paši gorillas, kas savus nepaklausīgos dzimtas locekļus likvidē. Tas viss ir mērķtiecīgi organizēts bizness, kas plaukst, aplaupot tautu.

DDD: Bet mēs tagad lielāmies, ka mums attīstās medicīna – pie mums ir moderna aparatūra un viss pārējais. Varbūt, ka tur arī ir pārspilējumi, jo tik daudz mums visā kā nemaz nevajag, turklāt vēl tik dārgi?

A.G.: Nu tad ejam tālāk šajā medicīnas pieejamības analizē. Līdzekļu sadalīšana skar arī medicīnai pietuvinātās zonas – ārstu algas, māsu algas, personāla algas un aprīkojumu (tas arī ir ļoti būtisks). Bet diemžēl te atkal iedarbojas savtīguma princips. Pirmais, protams, algas – cik var, tik valdošie kadri jeb ierēdņi nodrošina sevi ar lielām algām. Gan mācītspēki, gan jebkura līmeņa priekšnieciņi, kuri padara algas apmēru un dažādus tirdznieciskus pasākumus par “komercnoslēpumiem”, lai viņus neatmaskotu. Un šādi ierēdņi rīkojas masveidā! Viss tiek noslepenots, bet bieži informācijai netiek klāt pat dažādi izmeklēšanas orgāni.

Taču ir vēl viens fak-

tors – saņemot līdzekļus un veicot iepirkumus (tā saucamos pasūtījumus). Šis visās jomās ir viens no avotiem, kā valsti apzog, un arī šeit, medicīnas nozarē, tas ir ļoti iemīļots paņēmieni. Tur, kur vairāk apgrozās nauda, kur ir lielākas summas, tur arī var “noslaukt”, nozagt. Smalka aparatūra, moderni kompjūteri – tie arī līdzīgā veidā tiek pasūtīti, un dažādu mahināciju rezultātā zināma summa individuāli nonāk vajadzīgajās kabatās.

TAUTA BARO MAFIJNIEKUS

DDD: Nesen kāda medicīnas darbiniece, kura strādā ar magnētiskās rezonanses aparatūru, man teica: “Mēs katru dienu ar aparātu nopelnām vairākus tūkstošus latu, bet man alga ir 200 latu.” Kur šī nauda paliek, ja pat personālam nevar normāli samaksāt?

Artūrs Grīslītis: Tā naudiņa, tāpat kā no citām nozarēm, nonāk valsts pārvaldes aparātā – dažādās instancēs pēc mafijas principa, kur mazākie ieņēmumi, samaksā katram nākošā etapa priekšniekam, un tā šī sistēma darbojas.

DDD: Tās mazās medmāsiņas strādā par visiem, kuri viņai “sēž uz galvas”?

A.G.: Un pašā pamatā maksā tauta...

DDD: Vai tiešām tie, kas tur, augšā, nesaprot, ka iznīcina tautu un ka vienā brīdī jau viņiem vairs nebūs, ko “slaukt”?

A.G.: Tie cilvēki, kas valda pašreizējā sistēmā (ne tikai pie mums, bet visur pasaulē), ir ar degradētu apziņu. Tie nav cilvēki ar lielo burtu, viņi ir savā prātīgā izmainīti radījumi, kuri gatavi nošaut, noindēt un diez ko izdarīt. To mēs redzam visādās Rietumu filmās. Pie mums to vairāk slēpj, bet tur tas viss tiek parādīts. Jo, kurš augstāk tiek, tas mūsdienās ir lielāks blēdis...

DDD: Tātad viņi dzīvo pēc principa “pēc manis kaut vai ūdens plūdi”?

A.G.: Māsiņas vai sanitāres nekādā gadījumā neblēdisies un nešmauksies. Bet – jo “gudrāks”, jo slīpētāks, jo lielāks maīta... Un tā tas ir visā pasaulē – šeit nav izņēmums. Te ir ļoti labvēlīga augsne – visas darbības, kas šeit notiek, ir vērstas (protams, tas ir cionisma ietvaros) uz valsts destrūkciju, principā tās ir diversijas akcijas. Tātad valsts un cilvēki visas tā saucamās neatkarības laikā ir pakļauti degradācijai visplašākajā mērā. Kaut vai runājot par pēdējo praidu – nevienam normālam cilvēkam nekādi komentāri nav vajadzīgi, lai saprastu šī pasākuma amorālītāti!

Tiek manipulēts ar cilvēku apziņu. Tiem, ku-

riem pieder informācijas līdzekļi, kaut vai viens gramofons staba galā kolhozā, var sākt manipulēt ar cilvēku apziņu. Un ilgākā laika posmā šīs izmaiņas noris arvien dziļāk. Pie mums tās notiek jau 20 gadus, turklāt sākot ar Sorosa fonda un beidzot ar Amerikas vēstniecības darbinieces klaju iejaukšanos mūsu iekšējās lietās, atbalstot šo morāli deģenerējošo sistēmu.

Principā tā ir neatļautā veidā graužoša un degradējoša iedarbošanās uz cilvēku apziņu, it sevišķi uz jaunatni, kura jau tā kāri uztver visu svešo. Tas ir drausmīgi.

DDD: Vai vienkāršie, godīgie medicīnas darbinieki – sanitāri, medmāsas, ārsti, kuri godīgi strādā, ģimenes ārsti, lauku feldšeri utt. – vai viņi nesaprot medicīnas sistēmas patieso būtību? Kāpēc viņi piedalās? Kāpēc pacieš šo parazītu sēdēšanu uz kakla?

A.G.: Es domāju, ka šeit medicīnu mēs nevaram īpaši izdalīt. Tas jau ir jebkurā sabiedriskā dzīves jomā. Skatieties, kur gribat, tas ir it visur, ne tikai medicīnā. Medicīnā tas gluži vienkārši izpaužas tik klaji tāpēc, ka tā efektīvi iedarbojas uz cilvēku skaita samazināšanu.

Ne velti mums ir tādi demogrāfiskie rādītāji, kādi ir... Viens no lielākajiem medicīnas nepieejamības efektiem ir tas, ka blakus bezdarbam cilvēki ir spiesti emigrēt, lai izdzīvotu. Viens otrs domā, ka tur būs vieglāk, bet izrādās, ka tā jau nemaz nav...

DDD: Nav gan – ir vēl trakāk...

A.G.: Jā, diemžēl tā tas ir. Bet šī viņiem ir tāda kā cerība – cilvēki mēģina paši sevi apmānīt. Tomēr rezultāts kopumā uz tautu iedarbojas graužoši. Tauta izšķīst, gluži vienkārši lēnām pazūd. Un tie, kas aizbrauc par kaut kāda fonda līdzekļiem mācīties, teiksim, Sorosa stipendiāti un tamlīdzīgi, nonāk naudas devēju ietekmē un atkarībā un sāk realizēt šo organizāciju plānus. Medicīna ir viens no šādiem rupjajiem ieročiem.

DDD: Īstenībā pēc tā, ko jūs sakāt, var saredzēt šo ķēdi: vietējos iedzīvotājus padara par strādāt nespējīgiem, viņi saslīkst, tiek izslēgti no darba tirgus. Un tāpēc uzreiz runā – ievedisim darbaspēku...

A.G.: Jā, tā ir sistēma, kas tiek realizēta ilgāku laiku un īpaši netiek slēpta. Paskatieties, kas Saemā notiek – lielākie nodevēji tur jau klaji runā par darbaspēka ieviešanu laikā, kad šeit ir bezdarbs (!). Bet patiesies mērķis druscīņ aiz stūra noslēpts – lai latviešus no šejienes aizdabātu projām.

DDD: Vienalga, vai ar kājām pa priekšu, vai viņš pats aizbrauc.

Turpinājums sekos

Intervēja Liene Apine

“SEVIŠKI CENŠAS SEŠSTŪRAINĀ...”

Jānis B.

Parasts pensionārs

Man, pirms Otrā pasaules kara Latvijā dzimušam pilsonim, ir ļoti divaini klausīties šajās stulbajās un cilvēku prātus jaucošajās peripetijās. Katrs slepkava, lai sevi attaisnotu, vainu pūlas novēlēt uz upuri. Cenšas pat iestāstīt, ka pats upuris it kā esot meklējis sev slepkavu... Varu atgādāt, ka “auseklītis” nekad pats nav meklējis draudzību ar “kāškrustu”, sarkano vai sešstūrīnā “zvaigzni”. Tagad sarkanā tā uzmanīgāk, bet sevišķi cenšas sešstūrīnā... Man tiešām kauns par mūsu valdības un vēsturnieku glēvo bezspēcību!

Izrādās, ka Latvija okupēja PSRS, atņēma židiem īpašumus, draudzējās ar Vāciju un iesāka Otrā pasaules karu, izveidoja Salaspilī nometni, no Eiropas sadzina židus un nošāva... Organizēja Buhvaldes, Gulaga un citas naves nometnes... Koordinēja Staļina, Hitlera, Bērījas un Ježova darbības... Organizēja “Baigo gadu”... Nolīga Šustinu Rīgas Centrālciematā sacensties nagu maukšanā... Nepārspilēju – tieši šādi latviešiem uzveļ visu, kas vien uzveļams. Abu okupētājvalstu varu izraisītajā nežēlīgā kara virpulī ierautie (mobilizētie) latviešu zēni tad vēl nesaprata, taču cerēja, ka leģionāru rindās cīnās par Latvijas valsts neatkarību – dziedāja pašu sacerēto dziesmu: “Mēs sitīsim tos utainos – arvien, arvien, pēc tam tos zili pelēkos – arvien, arvien”, bet pat viņi tagad pataisīti par galvenajiem vainīgkiem.

Ždanoka, kura Interfrontē cīnījās pret Latvijas valsts neatkarības atjaunošanu, no šīs pašas neatkarību atguvušās valsts ir ievēlēta Eiropas Parlamentā, un tagad mūsu lielā Austrumu kaimiņa piektās kolonnas priekšgalā “varonīgi” “atstrādā” tai dotos līdzekļus. Ved uz Eiropu izrādīt savu tautieti – Latvijā “apspiesto” un no Krievijas izraidīto Lindermanu, uz šejieni aicina domubiedrus un, rīkojot sava grupējuma “šabašus”, aizrautīgi cenšas ieskaidrot, kā te tiek glorificēts fašisms...

Nekad neesmu bijis nacibols vai rasists un nesaprotu, kāpēc baidās pacelt jautājumu par diezgan daudzū židu noziedzīgajām izdarībām Latvijā? Tā vietā, bailīgi ieraujot galvu plecos, pazemīgi klausās apvainojumos.

Kāpēc “Ebreju kopiena” nolepojas ar slepkavu – savu tautieti Šustinu – vai arī ar, piemēram, tautieti Kaufmani no Odessas, kurš no Staļina par racionalizācijas priekšlikumu, kā verdziski lietderīgāk izmantot ieslodzītos Gulaga “sanatorijās”, izlūdzās sev rehabilitāciju? Šo praksi vēlāk pārņēma Hitleris un izmantoja savās naves nometnēs. Starpība tāda: pirmie savus upurus sameta kopējā bedrē un apraka, bet otrie sadedzināja krāsnīs un pelnus lietderīgi izmantoja lauku mēslošanai. Uz jautājumu: “Ar ko atšķiras Staļins no Hitlera?” – atbilde: “Ar ūsu garumu!”

Tāpat nevaru noticēt nejausai sakritībai par “nevainīgajiem” “Bankas Baltija” un “Parex” bankrotiem... Un daudz kam citam, par ko “Ebreju kopiena” klusē.

VIENOT VAR TIKAI IDEJA

Turpinājums no 1. lpp.

Leonards Inkins: No tiem 10 tūkstošiem ir viens tūkstošs, kurš par to interesējas un domā ikdienā, bet no tā tūkstoša ir kāds simts, kas ir gatavs ik dienu piedalīties un darīt, lai situācija uzlabotos. Mēs (tas simts) viens otru pazīstam. Un mēs varam savā sulā vārties – stāstīt un runāt par šīm patiesībām, cik gribam, taču pārējie, kas ir ārpus šiem 10 tūkstošiem, mūs nedzird, par mums nezina un mēs viņiem neesam svarīgi un vajadzīgi.

KALPOŠANA TAUTAI – CĪŅA PRET ĻAUNUMU

DDD: Bet, vai jūs nepiekrītat, ka tas ir līdz reizei. Cilvēks savu dzīvi var būvēt uz tā, cik pilns ir viņa ledusskapis, cik viņa kontā ir naudas, ar cik glauņu mašīnu viņš brauc, bet šīs lietas ir pārējās – šodien tās ir, bet rīt nav. Pēkšņi uznāk krīze, viss tiek sagrauts, jo nav jau pamatlietas, ko likt apakšā. Nacionālisms tomēr ir viens no būtiskākajiem cilvēka personības veidošanās faktoriem. Kā cilvēce sadalās sievietēs un vīriešos, tāpat latviešos, krievos, žīdos utt. Vienā brīdī tas tomēr būs cilvēkiem svarīgi. Mūsu un jūsu, tāpat – mūsu kopējais uzdevums ir, nevīs vienam otru pārliecināt, bet uzturēt ideju dzīvu.

“Mums bija viena Komunistiskā partija, tagad mums ir kādas 40 partijas, kurās praktiski gandrīz visās pie teikšanas un galvgalī ir tie paši bijušie komunisti.”

Leonards Inkins: Mums ir jātur karogs, lai nelaimju brīžos ir kur pulcēties. Jūs sakāt pareizi par visu mantisko, bet es saskatu problēmu citur. Cilvēks spēj redzēt tikai tā, kāda viņam ir redze, bet, ja viņš ir tuvredzīgs, viņš nespēs saskatīt. Viņam var uznākt krīze – jā, viņam sāpēs, bet kur ir garants, ka viņš neuzkāps atkal uz tā paša grābekļa? Redzes taču nav, viņš ir apdullināts – degradācija ir milzīga, un tā tikai progresē. Bet, kas aiz tā visa stāv? Kam vajag to, lai mums būtu sliktāk? Ļaunumam. Ļaunumam ir dažādi nosaukumi. To sauc par dēmonu, par velnu, par Sātanu, bet tas patiešām pastāv. Ļaunums nav tikai pasakās, bet ir reālajā dzīvē. Cilvēks ir izdarījis lielu kļūdu, nosacīti sadalījis nesadalāmo divās daļās – garīgajā un laicīgajā. Garīgais vairumam pastāv tikai pasaku valstībā – par to priecājas, jūsmo, bet nesaista ar reālo dzīvi. Diemžēl cilvēki neizmanto, ka garīgā dzīve ir galvenā, kas visu nosaka. Kamēr mēs un jūs ar vienkāršiem piemēriem neiemācīsim cilvēkam redzēt, ka garīgā

dzīve reāli pastāv, uzlabojumu nebūs. Domāju, ka mūsu patiesais uzdevums ir cilvēkam iemācīt redzēt.

DDD: Nepieciešama apziņas paplašināšanās.

L.I.: Jā. Kamēr tās nebūs, nekādas patiesības viņam nepalīdzēs. Mēs nepārkliegsim televīziju, mēs nepārkliegsim šo milzīgo spiedienu, kas nāk virsū. Ar saviem mazajiem resursiem mēs viņus nepārkliegsim.

DDD: Tajā pašā laikā ir svarīgi meklēt iespēju uzrunāt cilvēkus – tieši to jūs arī darāt. Jūs taču arī izdodat grāmatas, veidojat raidījumus “Radio Merkurs” ar cerību, ka kāds sadzirdēs.

L.I.: Tagad sapratu, lūk, kādu patiesību – tie, kuri meklē iespējas kaut ko mainīt uz labu (tajā skaitā arī jūs), citādi vienkārši nevar. Tie ir cilvēki, kuri nevar to nedarīt, viņi nespēj mierīgi sēdēt. Pat, ja viņus neviens nedzird, ja viņus neviens nelasa, viņi turpina strādāt.

KATRAM JĀDARA SAVS DARBS

DDD: Tāpēc, ka tāda ir cīņa pret tumsu. Neatkarīgi no tā, vai kāds mums uzsiet uz pleca vai ne; vai kāds mūs atbalsta vai ne, – tā ir mūsu personiskā cīņa ar tumsu.

Leonards Inkins: Jā. Mēs to varētu nosaukt viena vārdā – tā ir kalpošana. Kalpot var dažādi: viens

DDD: Tāpēc, ka nav jātērē laiks citādi domājošo pārliecināšanai?

L.I.: Jā!
DDD: Tātad jūs piekrītat, ka klausīties pārmetumos: vai tad jūs nevarat



apvienoties vienā organizācijā, vienā partijā, tad tik nu viss notiks, – nav nekādas jēgas?

L.I.: Man šiem cilvēkiem ir atbilde. Jau piecpadsmit gadus katru trešdienu pie manis nāk dažādi cilvēki – arī tādi, kuri saka: jums – tur tiem un tiem, un tiem – taču vajag apvienoties. Es paņemu baltu papīru un uzrakstu: “Latvija ir dibināta, lai latviešiem būtu mājas. Mums nav citas vietas pasaulē, kur netraucētiem kopt savu kultūru. Latvija ir vienīgā vieta pasaulē, kur latviešiem pašnoteikties, un Latvija ir dibināta vispirms latviešiem un tad pārējiem.” Iedodu lapu ar šo teikumu cilvēkam, kurš rosina apvienoties, lai viņš aiziet pie visām tām organizācijām, kuras minēja, un palūdz, lai viņi zem šī teikuma apakšā parakstās, tad paskatīsimies... Viens otrs arī to izdara – pastaiģā, bet atnākuši atpakaļ brīnās – tiešām viņi nepararaksta. Tad uz kāda pamata mēs varam vienoties?!

DDD: Mums jau arī pārmet, ka neesam apvienojušies ar “Visu Latvijai!”.

L.I.: Taču, kā lai vienojamies, ja viņi nespēj atbildēt, vai “VL!” ir par dekolonizāciju?! Uz kāda pamata tad vienosimies?

L.I.: Tieši tā.

DDD: Bet jūs esat par dekolonizāciju?

L.I.: Protams! Ir jau arī vēl divi “D”...

DDD: Nu, protams. Lai latvieši, dažādas organizācijas būtu vienotas, nav, tēlaini izsakoties, visiem jādzīvo vienā dzīvoklī, nav jāvelk vienas krāsas krekli un ar vienu mašīnu jābraukā. Mūsu spēks ir idejiskā vienotībā.

L.I.: Jā, protams. Bet ir vēl viena lieta, kas mums nav jādara, – mums nav vienam otrs jāapkaro. Ir jau lietas, kurās mums ir domstarpības, kuras nebūtu jānoklusē – driksam tās paust, bet jautājums, ar kādu nolūku to darām: vai, lai otru nomelnotu, vai vienkārši paustu atšķirīgo.

DDD: Varbūt pat kādreiz objektīva kritika tieši palīdz. Piemēram, ja “Visu

Latvijai!” centās tikt Saeimā, lai paustu latviešu domas, un ir apņēmies aizstāvēt latviešu tautas nacionālās intereses, bet, iekļūstot Saeimā neko nedara, tad mūsu pienākums

ir viņiem atgādināt, kādēļ viņi tur ir.

L.I.: Varbūt teikšu tāda līdzība. Šobrīd vairāk esmu pievērsies mūzikai, mazāk politikai – top dziesmas. Ierakstu studijā satiekos gan ar komponistiem, gan izpildītājiem. Meklēju tieši tos, kuri man parāda, ka tur un tur, tas un tas nav pareizi – nemeklēju tos, kuri man stāsta, ka viss ir ļoti labi un kārtībā. Tā rīkojos, jo vēlos radīt patiesi labu un skaistu mūziku, vēlos kļūt labāks. Bieži cilvēki man atklāj manus trūkumus ne jau tāpēc, lai mani pazemotu, bet lai pilnveidotu!

“AUGŠAS” KLAUSA SAIMNIEKAM

DDD: Kādēļ, jūsuprāt, tik maz cilvēku saprot patiesās neatkarības, patiesās brīvības atjaunošanas nepieciešamību? Vai tiešām visi, kas tur “augšā” sēž (Dombrovskis, Āboltiņa u.c.) neko nejēdz, vai ir apzināti izvēlējušies nodevības ceļu?

Leonards Inkins: Viņi citādi nevar, jo savu dvēseli jau ir pārdevuši. Šobrīd darbojas tā pati nomenklatūras sistēma, kāda bija padomju iekārtā. Tas, protams, ir mans personiskais viedoklis. Tas nozīmē, ka ir tāds cilvēks loks, kuri var būt valdībā, un tajā laikā citus neielaiž. Šie “izredzētie” savā starpā ar dažādiem nosaukumiem, ap dažādām partijām visu laiku rotē. Tie ir cilvēki, kas pilda saimnieka rīkojumus. Viņiem ir kaut kāda brīvība, teiksim, ar labo vai kreiso roku degunu izšņaukt, bet būtiskos jautājumos viņiem nav nekādas teikšanas – kā viņiem tiek norādīts, tā viņi arī dara. Tāda iekārta ir ne tikai Latvijā, bet visā tā saucamajā demokrātiskajā pasaulē. Līdz ar to mēs pie ministra varam atnākt, visu viņam pateikt, viņš pat mūs sapratis, pat piekritis, bet izdarīs tā, kā liks saimnieks. Un tas var būt pilnīgi pretējs tam, par ko mēs runājam.

Turpinājums 8. lpp.

DARI, KO DARĪDAMS, APDOMĀ GALU!

Gunārs Terinks

Atteikties no lata (LVL) ir tas pats, kas atteikties no sava vārda vai uzvārda. Vēl konkrētāk, atteikšanās no lata būs atteikšanās no Latvijas simbola – tas ir tas pats, kas būtu atteikšanās no valsts ģerboņa, no valsts himnas vai no valsts karoga!

Tādēļ neizprotama ir Latvijas valdības “stingrā apņēmība” pāriet uz Eiropas valūtu, ja LVL ir tik stiprs un stabils, kā to apgalvo ekonomisti – gan Eiropas Savienības (ES), gan arī pašmāju. Te jūtama vienīgi ES diktatūra un mūsu pašmāju “valdības” nevarība. Kas tā par valdību, ja to var komandēt kā ierindas zaldātu?!

Varbūt atteiksimies arī no tā, ka mūs sauc par latviešiem? Bet, ak, tu Jēziņ! Tas jau ir noticis vakar vai aizvakar – pasē mēs tautību vairs nerakstām... Nu, tad nerakstīsim arī pavalstniecību (pilsonību)! Solis šajā virzienā jau ir sperts – tā saucamā dubultpilsonība jeb kalpošana diviem kungiem.

Kā zināms no pieredzes, tad būt divu kungu kalpam ir ārkārtīgi riskanti – pat neiespējami. Un, ja jau preču ražošanā lietojam apzīmējumu “Ražots ES”, tad nav ko liekuļot par dubultpilsonībām, bet personas dokumentos jāraksta: ES pilsonis!

Paliek vienīgi risks – ja nu šī ES sabrūk tāpat, kā sabruka “Мой адрес Советский Союз”?

Moto: “Pastāvēs, kas pārvērtīsies” (?)

Rainis

“Kas var būt labāks par šo?”

M. Rītiņš

Ar lielo as’milāciju
Grib nīdēt mūsu nāciju;
Lai latvietis vairs nav tas pats,
Vispirms ir jāpurē lats.

Ja gribat mūžam baudīt dzīvi,
Tad skatiet, kā to dara līvi! –
Ne viņiem robežu, ne banku –
Ne savas valūtas, ne tanku.

Tā eirokomisāre gudra,
Mūs māca: Re, kā dzīvo skudra!
Tā pārvēršas un spārnus cilā,
Un uzsāk dzīvot citā silā.

Nemaz nav jāpārvēršas kراسi –
Var iesākumā mainīt rasi;
Ja nepatiks jums melni mati,
To vietā piešus baltu vati.

Jūs, latvieši ir malači –
Jums sklandrausi un kalači;
Pie Abrenes kurš iekodies,
Lai viņam gremot palīdz Dievs!

Kur saraknātas tranšejas,
Tur celsim tempļus, mošejas –
Tad visā pasaulē būs miers –
Kā pelei slazdā jāpusiers...

Gunārs Terinks

LATVIEŠU VAIRĀKUMA APMĀTĪBA

Klausos “Radio Merkurs” raidījumus, kurus vada Juris Lapinskis, un pilnībā atbalstu tajos dzirdamos secinājumus un taisnības izgaismojumus. Žēl, ka daudzu latviešu apstulbotās smadzenes tos tomēr nespēj uzņemt.

Latvijas zemi čekisti pārvērta par pelnas gūšanas un ieraušanas objektu, istos saimniekus (vienšētu iedzīvotājus) izspiežot no laukiem un iznīcinot Latvijas valsts pamatjēgu. Latvieša viensēta laukos ir latvieša dzīves veids (savs kaktiņš, savs zemes stūrītis) – to iznīcinot, iznīcinām Latviju, kā raksta Andrejs Lucāns, Alfrēds Abele u.c. latvju patrioti. Tieši ar iznīcību nodarbojas Saeimas jau 21 gadu pēc kārtas. Tāpēc, ka visi ar globālismu un ar kosmopolitismu apsēstie bāleļiņi (“100 tūtiņi”) izpārdod Latviju pēc scenārija, kas uzrakstīts Maskavas čekā.

Kamēr netiks atjaunota 1918. gada 18. novembra Latvija, padzīti visi “100 tūtiņi” (latviešu tautas izkāvēji) un totāli deokupēta Latvija, tikmēr Latvija kā valsts ir nolemta iznīcināšanai. Noziedzīgos Saeimu kangarus, prezidentus un ministrus – visus šos “tūtiņus” – būtu jānodod latviskai tautas tiesai par nodevību, valsts un tautas iznīcināšanu.

Tiek šķērdēta latvju tautas nauda t.s. “integrācijā”, aicinot latviešus ar okupantiem dzīvot saticīgi. Bet apmātie latvieši klusē!!! Visiem esot “ļoti labi”: ekonomika aug – Latgalē ražos sliekas un gliemežus, Liepājā būs milzīga inovāciju fabrika (pasaules līmenī), kas visai pasaulei ražos suņu izkārnījumu savācējus (mazas kastītes) un “eksportēs pa visu pasauli”. Nu, pasaku zeme būs Latvija!!!

Ātrāk jāveic pilnīga, totāla, bezierunu deokupācija, sākot ar krievvalodīgajiem bandītiem, noziedzniekiem, kas sēž Latvijas cietumos, un pārējiem okupantiem, likvidējot viņu darba licences un anulējot tiesības uz privātpasūmu utt.

K. Viterungs



VĒSTULE

LATVIJA IR SMAGI SLIMA

Infekcija plosās Latvijas miesā un dvēselē, izsūcot dzīvības spēkus latviešu tautai. Kādas tik slimības te nav – *ļimonovieši, jaunkomunisti, antifasiisti, antilatvieši, antiseMITU apkarotāji, geji un lesbietes, sorosieši utt.* Nenormālie plosās, sēj savu parazītu sēklu latviešu sirdī, un mūsu tauta mokās smagā pirmšnāves drudzī.

Jāatzīst, ka pie sērgas izplatīšanās vainīgi ir paši latvieši, kuri ikdienā kultivē kangarismu un glēvi samierinās ar valdošo izdzimteņu pret latviešu tautas interesēm vērstajām aktivitātēm. Starp citu, brāļu tauta, lietuvieši, pat padomju laikā rīkojās pavisam citādi – pirmajā vietā bija tautas brālība, pēc tam tikai citi. Latviešu lidēji pilnīgi pretēji – uzbrūcējām sviestmaiži, brāļim pārpalikumu (labi, ja vēl to atvēlēja).

“Valodas referendums pierādīja, kādā neapskaužamā situācijā patiesībā ir nonākusi Latvija un latviešu tauta savā zemē un valstī.”

Latviešu kangari sevi patiesi parādīja jau Atmodas sākumā un ekonomiskās pārbūves laikā, kad kopīgi ar okupantiem izlēma Latvijas nākotni. “Latvijas ceļa” censoņas izvēlējās “mežonīgā kapitālisma” likumus ar pretlatvisku ievirzi. Iesāka ar aferām un apzagšanu, sekoja krāpnieciska rubļa nomaiņa ar latu. “Īstais latvietis” A.Šķēle ar savējiem tika pie G-24 kredīta, izveidojot mafiozu iekārtu, aiz-

un izsūc asinis. Tā tas notiek arī ar latviešiem... Valodas referendums pierādīja, kādā neapskaužamā situācijā patiesībā ir nonākusi Latvija un latviešu tauta savā zemē un valstī. Bet ko dara latvietis? Viņš ir apreibis no okupantu palaistās smakas un neapjēdz, ka tūlīt var tikt pilnībā pārgrauzta ne vien kaimiņa, bet viņa paša rīkle...

Arnīs Raiskumā

CĪŅA IR NEIZBĒGAMA!

Ēvalds Dreimanis

Skatījos LTV1 raidījumu, kurā Valērijs Agešins “vāvuļoja” par etnisko attiecību saasināšanos. Rodas jautājums, kurš vainīgs? Kādēļ tāda situācija manā Tēvzemē – Latvijā? Nešaubīgi, ka tas ir saistīts ar otrreizējo Latvijas okupāciju, kuru veica PSRS, būtībā Krievija, un vēl joprojām neveikto deokupāciju un dekolonizāciju!

Okupācijas rezultātā Latvijā iepūda milzīgas militāro okupantu un civilokupantu masas ar visiem saviem drausmīgajiem netikumiem, un šiem

“Mūsu, tas ir, latviešu lielākā nelaime ir iejūtīgums, žēlsirdība un cilvēcīgums – vietā un nevietā.”

iekļideņiem bija lielas priekšrocības visās dzīves jomās – dzīvokļu saņemšanā, vadošo amatu un laba darba iegūšanā. Šo koloniālo ļaunprātību rezultātā Rīgā latviešu palika vairs tikai 22 procenti, bet visā Latvijā 52 procenti – pēc oficiālajiem (viltotajiem) datiem, bet pēc neoficiāliem (pēc profesora E. Grinovska aprēķiniem) – ap 48 procentiem. Šis viltojums esot veikts, lai LPSR nebūtu jāpārvērš par LAPSR...

Pēc formālās (tas ir cits stāsts) Latvijas valsts neatkarības atjaunošanas lielākā daļa okupantu un viņu pēcnācēju palika Latvijā – deokupācija un dekolonizācija nav notikusi. No visiem nelatviešiem, apmēram 5-10 procenti ir krievi, ukraiņi, baltkrievi, žīdi (lietoju Latvijas brīvvalsts

terminu), poļi u.c. Nelaime ir tā, ka **pārējie ir krievvalodīgie** – padomiski noskaņotas būtnes, kam iekšā ir liels ļaunums. Viņi kaut cik vēl turējās “rāmjos” 20. gadsimta 90-tajos gados, bet 21. gadsimtā tie jau pavisam redzami atklāj savu ļaunumu, zemiskumu, stulbumu. Jāsaka, paldies Dievam, ka tas notiek, jo latviešiem beidzot pamazām atveras acis. Labi, ka arī viņu aizstāvis Nils Muižnieks ir parādījis savu būtību. Tam ir liela nozīme!

Okupantu attieksmi pret latviešiem pietiekami labi atklāj 1703.gada Krievijas karavadoņa Šeremetjeva ziņojums caram: “Man

Tev jāziņo, ka visvarenais Dievs un vissvētā Dievmāte Tavu vēlēšanos piepilda: ienaidnieka zemē vairs nav ko postīt. No Pleskavas līdz Tērbatai un no Rīgas līdz Valkai viss iznīcināts...” Tā laika hronika par to vēsta: “Viņi nodarīja iedzīvotājiem visādas varmācības, nogalināja vīrus, sievas un bērņus bez izšķirības, vai arī aizveda gūstā...”

Esmu lasījis, kā paši krievi presē atzīst: “Krievvalodīgie pretojas valsts valodas prasībām un latviešu valodas ieviešanai vidusskolās 2004. gadā, skaidrojot to ar nevēlēšanos pazaudēt savu identitāti. **Manuprāt, diemžēl šī identitāte nemaz nav krieviska vai slāviska, drīzāk padomiska un totalitāra.** [...] Par “padomisko” domāšanu liecina kaut vai 9. maija svinēšana

– sarkanie karogi pie Uzvaras pieminekļa, atbilstošas runas no tribīnes, dziesmas u.c. tā laika anturāža... Jebkuram objektīvam novērotājam ir skaidrs, ka tā ir nostalgija pēc PSRS. [...] Man šķiet, jāatzīst, ka daži no mums vai mūsu senčiem Latvijā ir ieradusies ne visai godīgi...”

Ludmila Sočņeva intervijā sacīja: “Bilingvālā izglītība, patiesību sakot, ir diversija valsts līmenī, tādas izglītības vispār nav. **Sen jau visām skolām vajadzēja pāriet uz latviešu valodu.** [...] Kāds mēģina iestāstīt, ka Latvija ir divkopienu valsts. Tā nav patiesība. **Latvijā nav krievu kopienas, ir tikai krievvalodīgie.** Tad, kad es to pierādu, rodas briesmīgs naidis: neviens nevēlas dzirdēt patiesību. [...] Un tad man gribas pateikt: mīļie draugi, **ja jums šeit ir slikti – brauciet prom...**”

Ļoti brīnīšķīgi būtu, ja tāds deputāts Valērijs Agešins, nevis “kultu tukšus salmus” televīzijā un no Saeima tribīnes, bet labprātīgi, ieklausoties

“...jebkuram normāli domājošam latvietim ir skaidrs, ka mūs, latviešus, ar viņiem – krievvalodīgajiem okupantiem – “vieno” tikai teorija.”

Senču aicinājumā, par kuru savulaik rakstīja arī Vladimirs Čepurovs, beidzot sāktu organizēt, lai krievvalodīgie izbrauktu, uz viņiem tik mīļo Krieviju. Tad varētu teikt, ka draudzīgi šķirāties, pretējā gadījumā situācija būs daudz sarežģītāka, jaču uzvara būs mūsu (tā tam ir jābūt!).

Mūsu, tas ir, latviešu lielākā nelaime ir iejūtīgums, žēlsirdība un cilvēcīgums – vietā un nevietā. Klasisks piemērs ir mūsu ģimenes traģēdija. Mūsu dēla Inta piekaušanā, būtībā nogalināšanā, kur piedalījās (pēc izcelsmes) trīs krievi, viens ukraiņis, viens baltkrievs (trīs miliči, čekists un viens civilais). Restorānā miliči un čekas kurators svinēja milicijas priekšnieka vietnieka jubileju. Bija radušās nacionāla rakstura domstarpības, un šie cilvēki tās atrisināja pēc savas iegribas. Sakiet, ko es varēju atbildēt uz šādu mūsu meitas jautājumu: **“Tēti, vai brālītis būtu dzīvs, ja Latvijā nebūtu krievu?”** Tomēr arī pēc šīs drausmīgās traģēdijas palīdzēju cittautiešiem un nepalāvos režīma struktūru vēlmēm (tas ir cits stāsts).

Ilmārs Latkovskis sacīja: “Zināmā mērā notiekošo var salīdzināt ar naža pielikšanu latvietim pie rīkles. Valoda ir pēdējais tautas balsts...” Tāpēc jebkuram normāli domājošam latvietim ir skaidrs, ka mūs, latviešus, ar viņiem –

krievvalodīgajiem okupantiem – “vieno” tikai teorija. Pateicoties dekolonizācijas neveikšanai, mēs esam nostājušies uz “kara takas”, un šajā cīņā drīkst būt tikai viens uzvarētājs – latviešu tauta.

Nekad nedomāju, ka man būs jāiesaistās tik nozīmīgā un neizbēgamā cīņā.

VISU LAIKU TAUTU SLEPKAVĀM

Jūsu parādi manai zemei
Ir simtiem gadu veci.
Bet kā jūs atdosiet
Dzīvības kautās?

*Nu, kā var nesist utainos,
Pēc tam tos zili pelēkos?*

Mūsu bērņībā, jaunībā, brieda gados,
Jūs māti Latviju noliedzāt,
Un melojāt, melojāt, melojāt,
Ka laimes nesēji esat.

*Nu, kā var nesist utainos,
Pēc tam tos zili pelēkos?*

Viltus Jūdasa graši
Un simboli brīvības vietā,
Ir šodien jūsu žesti
Pēc asiņainās pagātnes.

*Nu, kā var nesist utainos,
Pēc tam tos zili pelēkos?*

Mums palicis
Vairs brīvais debess jums.
Ir elle bezgalīga –
Tur pietiks vietas visiem jums.

*Nu, kā var nesist utainos,
Pēc tam tos zili pelēkos?*

Jūlijs Trops

SAEIMAS DEPUTĀTU NOZIEDZĪGĀ BEZDARBĪBA



Valters Rudzītis

Pēc apkaunojošā referenduma par krievu kā otru valsts valodu laikrakstos lasīju Saeimas deputātes Ivetas Grigules pateicību balsotājiem. Ļoti patīkams žests, lai varneši slēptu savu neizdzīgu – manuprāt, pat noziedzīgu rīcību (bezdarbību!), jau pirmsākumā neapurot Lindermana valsts pamatu graušanas aktivitātes. Ja drošības iestādes bai-

dijās to darīt, tad, piemēram, Ivetai Grigulei bija pienākums reaģēt. Viņas parakstītais iesniegums ST bija sen novēlots un iecerēts tikai kā glābšanas riņķis neizdarības slēpšanai. Manu ierosinājumu ģenerālprokuroram saukt pie kriminālatbildības valsts amatpersonu – biedru Ušakovu, kurš demonstratīvi parakstījās, tādējādi kurinot nacionālo naidu, bez šaubām, nepēma galvā. Bet SAEIMAS DEPUTĀTI (!) arī mierīgi noskatījās, kā kolēģi visas tautas priekšā LAUZ ZVĒRESTU, dodot mājienu, ka Latvijā NEKAS NAV SVĒTĀS. Vai, jūsuprāt, Cimdara publicētajiem datiem drīkst uzticēties, ja viņš pat Saeimas deputātiem atsakās atklāt zvērestu laužošu vārdus?

Bīstamākais ir tas, ka Latvijas valsts apmaksā cittautiešu PĀRKRIEVOŠĀNU – skolas krievu valodā! Daudzi šeit dzīvojo-

šie ir bijušās padomjzemes cilvēki, un, loģiski, viņu bērņiem vieglāk apmeklēt krievu skolas, šādi kļūstot par Latvijas valstij nelo-

“Bīstamākais ir tas, ka Latvijas valsts apmaksā cittautiešu PĀRKRIEVOŠĀNU – skolas krievu valodā!”

jāliem elementiem. Padomāsim, cik daudz tautiņu ir pārkrievošanas tagadējā Krievijas impērijā! Zinot, cik kolosāli ir īstenie krievi, kuri savu zemi nepamētiš laimes meklējumos, varu spriest, ka Latvijā tika iepludināti pārkrievošanas laimes meklētāji, un tādēļ viņi ir tik neapmierināti ar zudušo un ilgojas pēc pagātnes.

Mūsu prezidents solās piešķirt finanses latviešu valodas kursiem naidīgajiem elementiem!... Kādēļ?!

Zinu daudzus krievus, kuri okupācijas laikā mācījās krievu skolas, bet jau tad iemācījās ideāli runāt latviski. Tas nozīmē, ka viņi

ciena šo zemi. Kādēļ mums vajag latviski runājošus cilvēkus, kuri nīst Latviju un “suņu valodu”??? Nefinansējot krievu skolas un kursus, šie līdzekļi būtu jānovirza latviešu bērņu mācīšanai ārzemēs, jo tad būtu cerība viņus sagaidīt atpakaļ.

Vai Cimdara kungam un ministriem, kuri balsoja par līdzekļu piešķiršanu pretvalstiskajai parakstu vākšanai, nebūtu valstij jāatmaksā šie līdzekļi no savām kabatām?

PATIESĪBAI IR MILZĪGS SPĒKS

Saruna ar **Jāni Rožkalnu** – Gunāra Astras cīņu biedru, Triju Zvaigžņu ordeņa lielvirsnieku

Turpinājums no iepriekšējā numura

VĒZIS VALSTS ORGANISMĀ

Jānis Rožkalns: Manuprāt, nacionālās problēmas risinot, noteikti ir jāņem vērā arī ekonomiskās, jo šīs abas lietas ir ļoti cieši saistītas. Piemēram, ir tāda aksioma – kam pieder ekonomiskā vara, tam piederēs arī politiskā vara.

Pēdējos 20 gados ir notikuši daudzi procesi, kas šo kolonistu situāciju Latvijā ir ļoti sarežģījuši. Liels procents latviešu ir izveidojuši jauktās laulības ar krieviem; viņiem pieder liela mūsu ekonomikas daļa, daudz īpašumu, lielas teritorijas. Krievu Pareizticīgajā baznīcā ir liels skaists latviešu, utt., utt. Ja šobrīd mehāniski izņemtu šos 700 tūkstošus, tad tas būtu Latvijas ekonomiskais infarkts, bankrots un tūlītēja totāla katastrofa...

DDD: Nebūtu! Mierīgi, bez emocijām paanalizēsim – mēs taču varam visu ekonomiku pārorientēt uz mazuķu!

J.R.: Bet mums jau nekā nav, viss pieder citiem, viss pārdots – zeme pārdota, lielākie uzņēmumi sen jau iztirgoti. Mums, latviešiem, vairs nekā nav. Turklāt nedrīkst aizmirst politisko un tiesisko aspektu. Mēs esam dziļi integrēti ES struktūrās un NATO, un to izdarīja mūsu demokrātiski ievēlētas valdības.

“Mums katram ir jāturpina cīņa par savu tautu un valsti līdz pēdējam elpas vilcienam. Un jātic brīnumam, jo brīnumi bieži notiek tautu likteņos un dzīvē.”

DDD: Runājot par okupācijas seku novēršanu – starptautiskie likumi vēl joprojām ir mūsu pusē, vajadzīga tikai griba tos izmantot. Pēc dekolonizācijas atbrīvošies dzīvokļi, latviešiem beidzot būs kur dzīvot. Arī pensijas vairs nebūs jādala ar okupantu pensionāriem. Runājot par kolonistu īpašumiem, pastāv noderīgs paņēmieni – nacionalizācija. Pirms 100 gadiem vācu muižniekiem tika atņemta pat puse no visas Latvijas teritorijas. Lai pasargātu tautu no bojāejas, ir nepieciešami īpaši pasākumi, un pasaulei būs tie jāakceptē. Šodien it kā neticamais var kļūt īstenojams jau rīt – mums tikai pašiem ir jābūt gataviem izmantot radušās iespējas un situāciju.

J.R.: Mums nav ne politiskās varas, mums nav nekā – latvieši šodien ir sašķelts pūlis. Diemžēl. Kā pirmo vislielāko nacionālo problēmu es šobrīd nosauktu to, ka mums, latviešu tautai, nav **vienotības platformas**; otrā – mums nav **nacionālās inteliģences**. Un mēs vēl tā-

lāk varam saukt ļoti daudz citu problēmu. Tāpēc mēs neko nevaram mēģināt risināt ar vienkāršām metodēm, jo, manuprāt, tas vienkārši nav iespējams.

DDD: Nu, labi, tad risināsim ar sarežģītām, bet ir jāvienojas par kādu patiešām vienkāršu lietu – par to, ka visas pazīmes liecina, ka mūsu valsts organizmā ir vēzis: okupanti un kolonisti, kas ar savām metastāzēm visās jomās mūs iznīcina. Tātad vienīgais, kas ir iespējams, un tas ir dzīvības vai nāves jautājums, ir nevis “saliedēšanās” ar vēzi, bet gan operācija – lai cik tas arī būtu smagi, sarežģīti vai nepatīkami. Ja negribam lēni aiziet bojā, mēs taisām operāciju, cerot vēl izdzīvot!

J.R.: Kas būtu šī operācija?

DDD: Tā ir deokupācija, dekolonizācija, deboleģizācija.

VAI MUMS NAV NACIONĀLĀS INTELIĢENCES?

DDD: Pēdējā laikā aizvien biežāk atskan saprātīgas balsis – piemēram, Latvijas Radio intervijā Eiropas Cilvēktiesību tiesas tiesnese **Ineta Ziemele** sniedza lielisku tiesisko regulējumu dekolonizācijai. Arī **Georgs Andrejevs** nesēn “Latvijas Avīzē” būtībā pamatoja tiesības uz operāciju – uz dekolonizāciju. Faktiski šī operācija nav

tik sarežģīta, kā liekas.

Jānis Rožkalns: Viena lieta ir gribēt, pavisam cita, kaut ko reāli izdarīt. Bez tam, šodien tādiem procesiem nav politiskās gribas.

DDD: Šī politiskā griba ir jārada, un tā var rasties vienīgi no “apakšas” – no mums pašiem. Protams, kaut ko reāli izdarīt var tikai tas, kurš grib, – bez gribēšanas pasaulē nekas nenotiek! Ja tauta vēlas dzīvot, tai ir jārikojas; bet, ja tā ir zaudējusi dzīvotgribu, tad...

J.R.: Šīs “apakšas” faktiski ir bars, pūlis bez jebkādas vienojošas platformas. Mēs šodien nevaram sapulcināt pat 20 latviešus kādam konkrētam nacionālam mērķim, lai dažus mēnešus kaut ko kopīgi konstruktīvi darītu. Pēc pāris reizēm jau sākas domstarpības par visādām šķautnēm – politiskām, garīgām, reliģiskām, ekonomiskām, vēstures un vēl citām...

DDD: Mums abiem arī šobrīd radušās domstarpības – es zinu, ka dekolonizācija ir reāli paveicama,

bet jūs man neticat. Arī 1917.gadā neviens neticēja, ka būs iespējams nodibināt neatkarīgu Latvijas notikumi pavērsās tā, ka tas kļuva iespējams.

J.R.: Objektīvi tad bija pilnīgi citi apstākļi. Šodien mēs jau esam vienā lielā Savienībā, mūs saista simtiem starptautisku līgumu, šeit ir visādi spēcieni, viss tiek kontrolēts un vadīts... Nacionāli radikālās partijas Saeimas vēlēšanās saņem vien pāris procentus balsu, no kurienes tad var rast atbalstu?

DDD: Pirms simts gadiem mēs arī bijām Krievijas impērijā... Tautai spēku un atbalstu ir jāatrod sevī, savā gribā – un ticībā uzvarai, un tad redzēsīt – viss iekārtosies vajadzīgās sliedēs. Vēlēšanās atjaunot taisnīgumu un ticība šādai uzvarai sevī slēpj lielu psihiskās enerģijas potenciālu – tas ir milzīgs spēks, pret kuru pat spēcieni ir bezspēcīgi.

J.R.: Tomēr, ja latvieši pirms simts gadiem būtu bijuši tik sašķelti kā tagad un nebūtu nacionālās inteliģences kā tagad, nekas nebūtu panākts. Tikai nacionālā inteliģence spēj formulēt to, par ko mēs tagad runājam – tautas problēmas, tautas mērķi, uzdevumus un metodes. Tā nebūt nav vienkārša lieta.

DDD: Piekritu, ka latvieši ir sašķelti, bet nepiekrītu jums, ka mums nav nacionālās inteliģences. Cits jautājums, ka nacionālā inteliģence šobrīd ir pagrīdē. Jūs arī piederat pie nacionālās inteliģences, jo saskatāt un risināt ļoti nopietnu, tautas apziņu graužošu problēmu – cīnāties pret homoseksuālisma propagandu.

J.R.: Es runāju par nacionālo inteliģenci kā sabiedrības slāni, nevis par atsevišķiem nacionāli domājošiem inteliģentiem. Tādi vienmēr ir bijuši un būs, bet viņi nevar neko ietekmēt, kamēr ir vieni un nav atrasta tautu vienojoša uzskatu un mērķu platforma.

DDD: Patiesībā viņi var daudz ko noteikt, nepieciešama tikai lielāka uzdrīkstēšanās, neatlaidība un pašaieliedzība.

J.R.: Lai ar nacionālo inteliģenci rēķinātos, valstī tai ir jābūt kā plašai infrastruktūrai, aiz kuras stāv tautas tūkstoši.

DDD: Jāsaprot, ka vēža pārņemtā valstī arī tauta ir smagi slima, tāpēc atsevišķajiem inteliģentiem ir jāstrādā un jācīnās bez masveida atbalsta – būtībā vieniem.

JĀVIENOJAS KOPEJĀ LABUMA VĀRDĀ!

DDD: Intervijas sākumā jūs teicāt, ka Eiroparlamentā ir ap 70 procentu homoseksuāļu. Cik ļoti sabiedrībai jādegradējas, lai kaut tādu pieļautu?

Jānis Rožkalns: Bez tam, mēs esam ļoti maza valsts, un tādēļ tie paši procesi, kas notiek arī lielās valstīs, kā Vācijā, Spānijā vai Itālijā, mums ir daudz graužošāki un bīstamāki.

Jā, es personīgi pretojos šiem procesiem, daru to, kas man ir iespējams – izmisisgi un dažkārt nonākot iekšējā panikā. Bet, neredzu iespējas tos šodien apturēt – bieži vien, šķiet, mēs esam kā tādi sunīši, kas rej uz karavānu, bet tas jau nemaina karavānas gaitu. Mums būtu jādara kaut kas, lai šī karavāna mainītu virzienu, bet bez plaša tautas atbalsta, manuprāt, tas nav iespējams.

Man liekas, ka mums nebūtu labi šodien teikt – gan jau viss būs labi, nav jau tik traki. Ir jārunā atklāti, cerot, ka celsies latvietis aiz latvieša, un kādā brīdī sāksim saprast, ka tā nedrīkst turpināt, ka mums ir jāmeklē kādi neordināri risinājumi, kādas jaunas idejas par kādām komūnām, par pilnīgi jaunām pašizdzīvošanas metodēm, jo nevaram cerēt uz parastajiem ekonomiskajiem paņēmieniem.

Un otrs, ja mēs neatradīsim kopēju platformu, uz kuras vienoties, mēs kā tauta iznīksim – pūlis neko nevar izdarīt, jo pūli tikai cērp un slauc no visām pusēm. Bet es neredzu šobrīd nekādas tendences mūsu tautā meklēt šo kopējo platformu. SASKATU tikai dažas grupiņas, it kā nacionāli domājošus cilvēkus, kuri apņēmuši tautu, uzskatīdami tikai savu ideoloģiju kā ekstra latvisku, nerēķinoties ar to, ka viņi ir tikai daži desmiti vai simti. Kā, piemēram, dievturi, kuri ienīst visu kristīgo, kas nozīmē, ka ienīst 80 procentus savas kristīgās tautas. Nesaprotu, kā var ienīst otru latvieti tikai par to, ka viņam ir cita ticība?!

DDD: Jā, mūsu tautā reliģiskie strīdi ir vislielākais idiotisms, kāds vien var būt. Mēs te pieminējām, ka kaut kam ir jāmainās – visa pasaule jau ir lielu pārmaiņu priekšvakarā, pati daba nāk palīgā sadot kādam pa pakausi, līdz sāks domāt, ka kaut kas ir jāmaina. Bet vienoties kā tauta mēs varam tikai ap to, kas nodrošina tautas attīstību. Es neredzu attīstības iespējas bez dekolonizācijas, neviens man nav pierādījis pretējo. Tāpēc uzskatu, ka šobrīd latviešiem ir jāvienojas, lai padzītu okupantus no mūsu zemes, pēc tam mums būs citi vienojošie mērķi.

J.R.: Domāju, ka mums ārkārtīgi pietrūkst nacionālas sabiedriskas diskusijas, kur latvieši regulāri nāktu kopā un brīvi pārņemtu visas šīs lietas, lai mēs atrastu atkal kaut kādu kopēju ceļu. Mums ir jāatceras tā nesena vēsture, no kuras faktiski nāk visa mūsu šodienas kultūra, Brāļu draudžu laiki. Visam pamatā, ieskaitot garīgumu, bija diskusijas,



sarunas, kā sakārtot valsti. Tagad, ja sanākam kopā, tad pēc pusstundas esam jau ar sarkaniem vaigiem un saprotam, ka mums katram ir sava patiesība, bet kopīga – nekā.

Bet cita ceļa nav – mums ir jānāk kopā, atsakoties no daudz kā personiska kopējā labuma vārdā. Visi grūzi ir jānostumj un jāizveido kaut kas skaists, platforma, kur sapulcēties un vienoties visās svarīgākajās lietās, lai nostātos plecū pie pleca un lai no bara kļūtu par vienotu spēku. Šobrīd mums šīs kopības vēl nav, un tā nevar rasties pati no sevis. Tikai nezāles aug pašas no sevis, bet jebkura kultūra ir jādēsta, jāravē, jākopj un jāsargā.

PIEKTĀ KOLONNA LATVIJĀ

DDD: Lai nosargātu kultūru, mums ir vajadzīga dekolonizācija. Tas ir pamatjautājums, pamatnostādne. Un šī vēsts ir jānes no latvieša uz latvieti, lai pamostas apziņas un uzdrošinās iestāties par savas tautas tiesībām uz dzīvību un attīstību.

Jānis Rožkalns: Teorētiski es piekrītu, bet sākt ar to, manuprāt, nav iespējams, un neviens nav pateicis, kā to šodien praktiski izdarīt? Klieds Maskava, klieds Brisele, klieds Vašingtona, mēs paliktu pilnīgā politiski ekonomiskā izolācijā tūlītējas Krievijas agresijas priekšā. Un iespējams, pilsoņu kara priekšā.

DDD: Tās šobrīd ir jūsu bailes... Nu, lai pakļiedz!

J.R.: Manuprāt, reālpolitika ir ļoti nopietni respektējama lieta.

DDD: Jā, jo šis “magiskais”, blēdīgu politiku ieviestais termins liek lētticīgiem un bailīgiem cilvēkiem bezspēcībā nolaist rokas...

J.R.: Šodien mēs pat īsti nezinām, kas valstī vispār notiek. Daudzās lietās objektīva statistika un skaitļi no mums tiek slēpti. Tas ir kā ārstam – ja viņam nav analīžu, viņš nevar noteikt diagnozi. Var tikai kaut ko aptuveni prognozēt, bet mums ir daudz nezināmu lietu. Kad uzzināsim, esmu pārliecināts, ka mūs gaidītu ļoti daudzi pārsteigumi.

Piemēram, krievu Pareizticīgā baznīca Latvijā – 350 tūkstoši – faktiski ir piektā kolonna. Pat

referendumā par krievu valodu viņi atklāti aģitēja par Turklāt Kristīgā akadēmija Jūrmalā ir pareizticīgās baznīcas vervēšanas centrs. No citām baznīcām latvieši nemitīgi tiek pārvilnāti uz pareizticīgo baznīcu.

DDD: Vai tad Skaidrīte Gūtmane šo procesu vada?

J.R.: Diemžēl viņa, latviete būdama, masveidā vervē savus tautiešus atstāt latviešu draudzes un pāriet agresīvajā krievu baznīcā. It kā Dievs būtu baznīcā, nevis Debesīs. Bet Pareizticīgo baznīca, vienmēr būdama politiska, agrāk, kā zināms, strādāja Čekas pulkvežu vadībā, taču tagad ir SC garīgais pamats un atbalsta šo Maskavas garo roku plašā frontē.

Un šis ir vēl viens faktors arī kolonistu jautājuma risināšanā, jo visur tur, kur kādi politiekonomiskie faktori skar baznīcu, tas ir milzīgs politiskās trauksmes zvans; kad tas tiek skandēts, sarosās visas iespējamās pasaules institūcijas.

DDD: Pirms kara, cik man zināms, Pareizticīgo baznīca Latvijā nebija pakļauta Maskavas metropolitam. Tā bija neatkarīga no Maskavas, bet šobrīd ir līdzīga hierarhiskā saistība kā Romas katoļu baznīca ar Vatikānu?

J.R.: Tā pilnībā ir Krievijas institūcija Latvijā. Un ir tragiski, ka latvieši tiek vervēti atstāt savas nacionālās baznīcas un pāriet mums visbīstamākā kaimiņa reliģijā. Var droši teikt, tā ir vēl viena bumba mūsu valsts pamatos. Tas pats būtu sakāms arī par Vecticībnieku baznīcu.

DDD: Šis nav jautājums par reliģiju – tas ir Maskavas materiālās intereses Latvijā. Tāpēc luterāņu, katoļu, baptistu mācītājiem Latvijā ir jārunā par dekolonizāciju un šajā cīņā jāiet pirmajās rindās. Tomēr tā tas nenotiek – kristīgā baznīca atbalsta samierināšanos ar ļaunumu.

J.R.: Minētās trīs un vēl citas konfesijas kopā veido latviešu tautas vairākumu, un tā jau ir tā mūsu latviešu tauta. Protams, garīdzniekiem būtu jābūt nacionālās inteliģences priekšgalā, formulējot un stiprinot tieši garīgās un nacionālās vērtības, kā tas bija Brāļu draudžu laikā. Un tad jau drīz tiktu risināti arī citi valsts dzīves jautājumi, jūsu pieminētos ieskaitot.

Turpinājums 8. lpp.



VĒSTULES

MUMS IR JĀVAR!

2.maijā TV ziņās vēroju izaicinošo homoseksuāļu gājienu pa Tērbatas ielu uz Vērmanes dārzu, kurā piedalījās arī ASV vēstniece Latvijā Džūdita Gārbere ar savas vēstniecības darbiniekiem. Viņu vidū bija iejucis arī "dažs labs" izvirtis Latvijas valdības pārstāvis. Esmu sašutusi, ka ASV jauca citas suverēnas valsts (kurai nav pieņemamas un ir pretīgas šādas perversijas) iekšējās lietās!

Nožēlojami, ka mūsu valsts valdība nesper pretsoļus šādām pretīgām, morāli un ekonomiju graužošām pasaules staigūlu – homoseksuālistu, lindermanu, osipovu, gaponenko, giļmanu un viņiem līdzīgo "draugu" – izdarībām. Tā jau var piespiest tautu norīt ne tikai krupi, bet pārtikt arī no netīrumu zaņķu kloākas, kas jau daļēji notiek: alkoholisms, azarta spēles, prostitūcija, datoru atkarība un visbeidzot arī atkarība no investoru, svešā kapitāla un banku alkatības, kuras atņem mājokli, iedzīvi, ja laikā nesedz viņu peļņas procentus. Viss tas ir ar vienu kopēju mērķi – iznīcināt tautas gara spējas, pēc kā tauta beigtu pastāvēt un tiktu iegūta iekārotā teritorija.

Gadu gaitā daudzi ir Latviju iekarojuši, izlaupījuši un latviešu tautu mocījuši, bet tagad savtīgos pašlabuma, alkatības un godkāres nolūkos to dara pašmāju pavaldoņi – likuma vārdā ar neadekvātiem nodokļiem aplaupa paši savu tautu, dzenot to trimdā izdzīvošanas meklējumos. Kur ir šo ekonomisko emigrantu un Latvijā palikušo nabagu cilvēktiesības un darbu, pajumti, pārtiku?

Alkatībā, varas un goda kārē sirgstošie mūsu valsts vadītāji ir nespēcīgi pasaules blandoņu – homoseksuālistu, lindermanu osipovu, gaponenko, giļmanu un viņiem līdzīgo "draugu" – priekšā. Tāpēc mums – pašai latviešu tautai – ir jāvar no jauna atjaunot savu valsti! Šeit sekmiģi darbojas psiholoģiskie ieroči un cīņas notiek visās dzīves jomās. Mēs nedrīkstam zaudēt šajā ekonomiskipolitiski-ideoloģiskajā karā, jo citādi tā ir mūsu tautas un valsts bojāeja, turklāt bez masu iznīcināšanas ieroču iedarbības.

Lilija Treice

PAR PEDIŅIEM

Par *pediņiem* īsa valoda. Šeit ir ļoti vienkārša politika: pasaules varenie grib samazināt iedzīvotāju skaitu uz planētas, tāpēc laboratorijā izstrādā visādas jaunas slimības. Un, tā kā *pediņi* nevar vairoties, tad ar laiku viss nokārtosies – šo "vareno" mērķis īstenosies vēlamojā virzienā.

Ierosinu pēc šādas smirdīgo *pediņu* parādes ar ielu laistāmās mašīnas palīdzību demonstratīvi noskalot viņu atstātās pēdas!

Georgs Z.

Veicināt plašāku

"DDD" izplatību un sniegt atbalstu tā veidošanai iespējams, pārskaitot ziedojumu uz

**Latvijas Nacionālās frontes kontu
Latvijas Hipotēku un
zemes bankā**

(SWIFTkods: LHZBLV22);

konts: LV38LHZB1000054029001;

Reģ.Nr.LV40008033014

**Publikāciju izmantošanas gadījumā
atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.**

Laikraksts DDD Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2012

Izdevējs: **LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE**
(Reģ.Nr. 40008033014)

Noreķinu konts: Latvijas Hipotēku un Zemes banka;
Kods: LHZBLV22 Konts: LV38LHZB1000054029001

Galvenā redaktore: **LĪGA MUZIKANTE**

Redaktora vietniece: **LIENE APINE**

Pasta adrese: **DDD, Lubānas iela 6 – 4,**

Rīga LV-1019

tāl./fakss: **67140680**

Interneta adrese: **WWW.FRONTE.LV**

E-pasts: **DDD.LNF@GMAIL.COM**

Iespiests: *SIA "Latgales druka"*,
Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2

VIENOT VAR TIKAI IDEJA

Turpinājums no 5. lpp.

DDD: Bet kas ir tie saimnieki, kas liek?

Leonards Inkins: Uzvārdus nesaukšu, jo tiešiski to nevaru pierādīt. Šai sistēmai pamatā ir elementāra loģika. Piemēram, Zviedrijā, ja kāds uzņēmums sasmiedz apgrozījumu 2 miljonus gadā, tas saņem uzaicinājumu atnākt uz golfa klubu uzspēlēt, piedalīties Rotari kluba kustībā vai vēl kaut kur. Protams, var atteikties, bet tad pēkšņi tam banka vairs nedod kredītu un sākas visādas grūtības. Visiem šiem cilvēkiem, kuriem ir savs uzņēmums, ir tikai viens nolūks – pelnīt. Un, kad viņam atnāk kāds piedāvājums, viņiem ir divas izvēles: vai nu samazināt savu izdzīvotspēju un peļņu; vai palikt vēl stiprākam. Viņi izvēlas otro. Tā ir arī Latvijā. Shēma visur ir vienāda.

Tādēļ mēs varam tādus piecus "Visu Latvijai" ielikot Saeimā – nekas nemainīsies. Bija laiks, kad Rīgā pie teikšanas bija *tēvzemeši*, un kā tad bija ar 16. martu un 9. maiju? Vai kaut kas atšķirīgs no Ušakova *valdīšanas*? Dažbrīd bija pat sliktāk. Nekas nemainīsies, jo šī shēma ir zināma.

Kazino mēs varam vinnēt tikai vienā veidā – nespēlējot. Ja mēs spēlēsim pēc kazino īpašnieka iedibinātās kartības un noteikumiem, tad nekad viņu neapspēlēsim, jo viņš to ruleti ir tā ieregulējis, lai mūs tikai iekārdinātu, bet pelnītu viņš. Manuprāt, tā saucamā demokrātija vienmēr bijusi, ir un būs tikai naudas vara, nekas cits, jo, lai demokrātiskā veidā kādu ievēlētu, viņam ir jātop zināmam, bet, lai viņš kļūtu zināms, viņam ir

jābūt laikrakstos un televīzijā, bet, lai tiktu laikrakstos un televīzijā, viņam ir nepieciešama nauda, taču naudas viņam nav, līdz ar to viņš ir nolemts.

DDD: Bet, kurš ir saimnieks, kur viņu meklēt?

L.I.: Saimnieki, nav nejausi nez no kurienes uzradušies. PSRS pārbūvi izplānoja čeka (to sāka Andropovs, nevis Gorbačovs), un tās mērķis bija ļoti vienkāršs – no **volgām pārsēsties mercedesos**. Un pēc tam Komunistiskā partija sagatavoja cilvēkus un aizsūtīja uz vietām "taisīt Atmodu". Principā viņi šo uzdevumu ir veikusi – no volgām pārsēdās mercedesos. Mums bija viena Komunistiskā partija, tagad mums ir kādas 40 partijas, kurās praktiski gandrīz visās pie teikšanas un galvgali ir tie paši bijušie komunisti.

Pēc tā saucamā PSRS sabrukuma pēkšņi daži sāka tirgot volframa rūdu, daži nodarboties ar eksportu utt. Katrs nevarēja tirgot volframa rūdu, nevienam nedeļa šo iespēju, bija jābūt iepriekš saskaņotiem sakariem. Zinām, kā izveidojās Parex banka – tā bija komjaunatnes nauda. Ir lietas, ko mēs redzam, bet daudz vairāk ir tādu, ko neredzam. Piemēram, Parīzes visbagātākos kvartālus jau Padomju Savienības laikā čeka bija nopirkusi, izmantojot dažādus uzņēmumus, pārstāvēniecības. Tātad jau PSRS laikā Parīzes bagātākie kvartāli piederēja Maskavai. Tāpat arī dažs labs norvēģu uzņēmējs ir ienācis kā norvēģu uzņēmējs, bet tas norvēģu uzņēmējs nāk no Maskavas – tā nauda no Maskavas aizceļo uz Norvēģiju un kā norvēģu vei-

kalu tikls ienāca Latvijā. Un tā ir milzīga nauda, ko izmanto.

VAI VISS IR PĒRKAMS?

Leonards Inkins: Cik maksā Latvija? Cik naudas jāiztērē, lai nopirktu visu Latviju? Ļoti vienkārša atbilde. Lai šī valsts man piederētu, man vajag pilntiesīgi ar šo valsti rīkoties, tas nozīmē pieņemt man vajadzīgos likumus un tajos ietvertos saturu īstenot. Likumus pieņem Saeima ar 51 balsu vairākumu. Tas nozīmē, ka man jānotiek 51 deputāts. Cik katram ir jāiedod – miljons? Domāju, ka dažs arī lētāk pārdosies. Kas tādai Maskavai vai Briselei ir 51 mil-

tur iekļūt. Tad, kad būs itur iekļuvuši, jums būs tikai viena saistība – tikai vienu reizi nobalsot tā, kā mēs teiksim, tikai vienu reizi! Jūs varat būt nacionālisti, kādi vien gribat, tikai vienu reizi nobalsojiet tā, kā mēs teiksim." Vai domājat, ka ir daudzi, kas atsakās? Bet lielākā daļa nesaprot, ka tā viena reize ir bezgalīga.

Šis dvēseles pārdošanas mehānisms ir izveidots ļoti gudri: kad esi iedevis vienu pirkstu, tev paņems visu roku un pārējo... Tā tas arī notiek – mēs varam iebalsot pilnīgi vienalga ko, rezultāts tāpat zināms. Morāle ir tāda: kamēr partija vai organizācija ir opozīcijā, tikmēr tā nav iekļauta šai sistēmā, un vēlētajiem būtu šie cilvēki jāatbalsta.

"Cilvēks ir izdarījis lielu kļūdu, nosacīti sadalot nesadalāmo divās daļās – garīgajā un laicīgajā."

jons?! Siknauda.

Kad cilvēki dibina partiju, viņiem ir labi mērķi. Kad partija nodibināta, viņi meklē, kam pārdoties, jo citādi nebūs naudas laikrakstam un televīzijai. Kad viņi ir pārdevisies, seko nākošais. Pats esmu bijis klāt kādā sarunā, kas notika pirms daudziem gadiem, tādēļ varu to atklāt. Viens "Liepājas Metalurģa" saimnieks, tagad liels farmaceits un hokejists, mūs uzaicināja uz tikšanos, kur viņš teica: "*Mēs redzam, ka jūs varētu tikt Saeimā. Mēs gribētu, lai jūs tiktu, jo tad jūs paņemsit drusku balsis nost Repšem. Mēs jums iedosim naudiņu, iedosim speciālistus un palīdzēsim jums*

Tikko viņi iekļūst pozīcijā, tad viņus apstrādā ļoti vienkārši. Esmu bijis klāt un redzēju, kas notika ar *tēvzemešiem*, un tas notiks ar visiem. Nav neviena cilvēka, kuru nevar piespiest darīt to, ko viņš negrib – tās metodes ir ļoti daudz.

P.S. Kamēr tapa šī intervija mūžībā aizgāja latviešu patriots Uldis Freimanis.

Atmiņā palika viņa teiktā: "Es nesaku, ka vainīgs tas un tas. Es esmu vainīgs, jo par maz esmu darījis..."

Ari es esmu par maz darījis...

Turpinājums sekos

Intervēja Liene Apine

PATIESĪBAI IR MILZĪGS SPĒKS

Turpinājums no 7. lpp.

Jānis Rožkalns: Bet vispirms mums ir jāsanāks visiem cieši kopā kā tautai, kā nācijai un jāklūst tuviem un svarīgiem cits citam. Un vienībā stipriem! Un tikai tad varam sākt risināt mūsu ārējās problēmas.

ARĪ VIENS IR CĪNĪTĀJS!

DDD: Šobrīd viss liecina, ka ne tikai Latvija, bet visa pasaule virzās uz pilnīgu postu. Tomēr no mums pašiem – no katra cilvēka – ir atkarīga tautas un arī cilvēces nākotne, atdzimšana. Nu, lai tad ikviena kļusais sapnis par brīvu latviešu valsti vērsas praktiskā individuālā ikdienas cīņā! Un, redzot, ka mūsu tautā aizvien vairāk mostas šīs taisnīguma idejas un uzdrošināšanās, varbūt arī pats Augstākais nāks palīgā?

Jānis Rožkalns: Jā, bez šaubām. Līdz pēdējam mums ir jāstāv par savām īstajām pamatvērtībām,

par savu tautu, par nacionālajām interesēm, par mūsu ģimenēm un mūsu bērnu nākotni. Bet arī Dievs palīdzēs nevis slinkai, bet drosmīgai tautai, kura augstu vērtē savu valsti. Neaizmirsīsim, ka daudzās valstīs pazūd no pasaules kartes un daudzās tautas vēsture vairs nepiemin.

DDD: Bībelē ir piemēri, ka viena taisnīga, tikumiska cilvēka dēļ tiek izglābta vesela pilsēta. Varbūt arī šajā gadījumā, kad viss brūk – gan tauta, gan valsts, gan visa pasaule –, ir ļoti svarīgi, lai būtu šādas salīņas, kuras tomēr, neskatoties uz pūļa nievām, uztur taisnīgas domas, aktīvi cīnās un ziedojas par patiesību. Vai piekristat?

J.R.: Jā, noteikti. Mums katram ir jāturpina cīņa par savu tautu un valsti līdz pēdējam elpas vilcienam. Un jātic brīnumam, jo brīnumi bieži notiek tautu likteņos un dzīvē. Ar mūsu tautu tas arī ne vien reizi vien ir noticis.

Pēc Pirmā pasaules kara, kad visa Latvija bija izpostīta, tūkstoši bija pametuši mājas, tūkstoši gājuši bojā slimībās un karā, likās, ka viss pazaudēts. Bet Latvija

ties, sapulcināt savu tautu un atjaunot savu valsti. Mums jāmēģina līdzināties Gunāram Astram, kurš padomju iznīcinošās tiesas priekšā, drosmīgi

"Tikai nezāles aug pašas no sevis, bet jebkura kultūra ir jādēsta, jāravē, jākopj un jāsargā."

atdzima. Tāpat pēc Otrā pasaules kara – okupācija, izvešanas, emigrācija – inteliģence tika izklidināta uz visām pusēm, bet mēs kā tauta netikām salauzti un atkal atjaunojām neatkarību. Kurš var apgalvot, ka šoreiz tā nenotiks?

Mēs redzam, ka Eiropa grīļojas kā piedzērusies, tautas izmirst, uzbrūk islams, ekonomika un finanšu sistēma šūpojas – var notikt negaidīti strauji un globāli procesi, kuros mums atkal var patrāpīties kāda klints zem kājām, uz kuras atbalstoties piecel-

ticēja, "ka šis laiks izgaisīs kā ļauns murgs. Tas dod man spēku šeit stāvēt un elpot."

DDD: Tātad būtu jāsaprot, ka no mums katra individuāli ir atkarīga tautas dzīvība?

J.R.: Katram mērķtiecīgam cilvēkam var rasties liela nozīme tautas dzīvē. Patiesībai ir milzīgs spēks. Un to es redzu arī šajā izmisīgajā cīņā šodien, cik daudz spēj izdarīt pat viens apzinīgs latvietis.

Intervēja
Līga Muzikante